

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
К-По₂ бр.45/2010**

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 31.05.2012. године

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на наставак главног претреса у 09 часова и 11 минута приступили:

**-заменик тужиоца за ратне злочине Веселин Мрдак,
-окривљени Зоран Вукшић, Слободан Стригић, Бранко Хрњак и
Велимир Бертић,
-браниоци адв. Драган Плазинић, адв. Бјелетић Радмила,
адв.Милић Вуловић по заменичком пуномоћју за адв. Палигорић
Милоша,
-није приступио бранилац Мирослав Перковић, кога замењује
адв. Радмила Бјелетић.**

Главни претрес је јаван.

Главни претрес се наставља изношењем завршних речи.

У завршној речи окр. Зоран Вукшић:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите господине Вукшић. Седите.
Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Хвала. Ја бих сад почео дешавања 1991. како је све започело. Пошто сам пуштен ове године у фебруару, био ми је рок 15 дана да прикупим неке сведоке што је био кратак период, нисам имао ни новчаних средстава, нити сам могао да прикупим адресе од неких сведока који би могли да посведоче у моје име. Многи су раселили се, не знају се ни адресе, ни где је шта, тако да нисам имао неке велике могућности да средим то што сам требао. Сама догађања 1991. што се мени ставља на терет мржња према Хрватима и другим националностима је све измишљотина и лаж. Хтео сам неке сведоке из Хрватске да посведоче сасвим нормално да не смију јавно да изнесу због своје сигурности јер би имали проблема које имају и сада многи Срби. Значи нека ограничена кретања, многи не смеју у Србију доћи док не буду поумирали тамо. Одузета су им сва права и више нико није ни на једној функцији ни на дужности и дан данас. Многи који успију да изађу више се не враћају. Многи који су похапшени исто нису криви, по неким сазнањима они кажу поумирали, нису поумирали него су на неки начин убијени. Нисам појединима веровао који су дошли овамо након неколико година 2000. и не знам које, да су били у затвору, не знам ни због чега ни зашто. Онда читајући игром случаја ове папире прочитам њихова имена, видим да човек не лаже. Од појединих је био и један који је овде ето игром случаја излетело му па је рекао да је био тамо 18 месеци, значи морао је да прича и што не сме да прича. Мржња није постојала уопште никаква до августа

месеца, а сама мржња према мени па овако ћемо почела је 1991. на чега ја нисам обраћао пажњу. Многи од Срба нису ни знали да се они наоружавају, игром случаја имо сам као и сада неки ауторитет тамо међу тим људима који су ми и неки кућни пријатељи, који су ми рекли да су добили наоружање. Не знам да ли је жив или није кућни јако велики пријатељ почев од Кризманића, почев од Брдарић Марина, почев од Здравца, почев од овог, онога, који су имали аутоматско наоружање па су ми рекли „то смо добили за независну Хрватску државу“, то некад се рекло НДХ. Многи су се називали „младим усташама“. Како ли се презивају, у једно месту браћа, сад ћу вам лагати, крајем седмог месеца задњи пут сам смио да уђем у село, добили су наоружање, шта ће ти то, каже „За Србе“, зато што сам се ја тамо декларисо међу њима има још с мојим презименом у Осијеку Вукшића, а био сам јако присан с њима па сам се представљао и причао као да сам Хрват. Мржња је почела у августу месецу кад сам на телевизији и у гласу „Славоније“ почео да излази исечак поред Шешеља кад сам стајао у Јагодњаку и онда су ме прозвали четником и онда је почео протеривање, није то било још у то време протеривање него лов и онда су почели то је био у Ловачком друштву више Хрвата него ових па је Хабуш Ђуро, ко је још био од тих, Боснић Илија, морамо се покорити, ово смо чекали годинама да буде независна Хрватска, треба сачувати жито. Од чега сачувати жито, каже од „четника“. Добро. Како ће се то организовати? Три на један. Како три на један? Три Хрвата – један Србин. Игром случаја ће тај бити убијен, то су мени лично причали. Ништа се није дешавало, нико није луд да житарице пали или било шта друго. Добијали су сви наоружање. Негде у петом месецу, то смо већ оно навели, значи сви ретардирани, значи умно болесни, екстремно и национално настројени Хрвати, битанге, нерадници, пијанци су добијали дозволе за оружје. Те 1991. године двије радње су отворене, лагаћу како се зову, за наоружање. Није се могло навући толико оружја. Овде у предмету касније ћу вам то и како да кажем, сликовито приказати, један од њих је тај који је и признао овде како је било, а и многи су признали, значи нико није имао оружје, униформе. Добијали су неке исказнице с којима су имали право да ти уђе, кад се напије у кућу, да ти направи претрес и да те приведе, изломи, избатиња да немаш право да се жалиш. Е онда почели су мало и Срби да реже. Шаховницу су узели, себе називали младим усташама, црни комбинезони, капе црне, беле шалове, мараме, локали за Србе су више били затворени, значи ниси мого да уђеш у локал, имаћеш проблем. Пошто сам био такав какав јесам, међу првима од Срба, пошто су они, имо сам, добро нисам имо проблем пошто је био Брдарић Марин поред мене, а колегица која је радила са мном, заједно сам се с њом дружио и био сам присан, па сам био у томе Барањском Петровом Селу, а сад живим у Бачком Петровом Селу, то су братимљена места још од некада, има их пет села. Једини од Срба сам био ја, пошто је он био у резервном саставу,

радио у Белишћу, па каже „Добро ће ми доћи двије плате добијам тамо, а овде као у резервном саставу исто пиштољ, аутоматска пушка и све остало“. Код њега на кући је била најлепша застава шаховница, дуже није ваљда било. Ту кад сам био с њим, онда ми је један у „Дунаву“ што је радио, не знам му сад име, трговац, он је и пево, буцмаст онако јак, дошо код мене и каже „Ајде устани кад певамо химну Устани Бане Јелачићу“. Реко мани се мене и онда је захваљујући Брдарићу Марину се он повукао пошто је он имао, ту су били неки, како они кажу тамо дечки из Петловца и шта ја знам, који су ме познавали па нису га хтели правити проблем. После тога ја више нисам смио да долазим пошто су почели давати неке страже, а у Бели Манастир једно два-три аутобуса, то многи могу да потврде и знају, а има и овде у списима, лагаћу да ли сам донио, а донио сам ту су негде. Ту су долазили ту негде из 70-ак километара од нас из Хрватске, добро и сад је то Хрватска, а ми смо били у Барањи а они су тамо, то из Белишћа, Валпова, Нашица, Доњег Михољца, преко 100 километара, то су долазили тако неки обични смртници, радници који су добијали оружје да заводе ред. Значи ишли су, био је полицијски сат, кроз улицу, галамили, певали, не смеш да изађеш напоље. Код те колегице нисам смео ни дању, а поготово ноћу пошто су бункере и све раскрчили, поставили те неке барикаде цакове и лудила. Чекали су да ме ухвате и да ме убију. То не бих ни знао, има сведок који то може да потврди али сад ја не знам где је он, у Србији живи чуо сам да живи овде у Србији, дошла је код њега у кућу да ми јави да не долазим где ме чекају. Тако да сам имо јако много проблема и мору сам да побегнем од куће, то што кажу да сам нешто учинио, нисам учинио, то је био и у полицији пар пута што ме тражио, што сам реко, желео бих онда преко видео линка да се видимо и да попричамо и да каже колико пута ме тражио, да сам желио да га убијем или било шта друго као што кажу и тако ме карактеришу. Гледо сам га кроз прозор где прича и тражи ме и вређа мајку и оца, не знате где је он ваш осветник Он се зове Владимир Лисјак. Док није почело дешавање ликвидација појединих Срба, међу тим првима је био тај Илија Ђурковића којег су убили на путу, то је магистрални пут Осиек-Мађарска Харкањ, Кнежеви Виногради прелаз. Некако се то мало стишало али није прошло ни пар дана, опколили су кућу покојнога Ратка Видаковића, они кажу да је преминуо, није преминуо него су га убили на кућном прагу и овде има њих неколицина који су учествовали у томе, један је из Ријеке, Сплита, одакле, а ови су негде из Нашица, Доњег Михољца који су били жестоки то да направе. Не знам да ли је Никола Шекарић од Јадранке Шекарићке отац, он је био командант касарне, ишли смо у касарну да замолимо и транспортером и тенком је дошо код силоса где је тај другар наш погинуо, да се направи неко разграничење да не дође до већих сукоба. После тога су почела та дешавања која су се дешавала у Барањи. Што се тиче само тога хапшења, малтретирања с наше стране није било, али је било зато са

њихове стране. Значи виђенији људи који су били, мислим српске националности, многи су као што је овде рекао, само мало да се подсетим, ја се извињавам, нисам га ваљда уписао, Дане овај што је био доле отишо са женом, значи многи Срби су узели почетком августа бојали се за своју сигурност и иселили из Барање привремено. Старији родитељи су остали, а ови који су били нешто млађи ти су отишли, а 90% Срба децу до неких 17-18 година су ко је имо могућности и пара у Србију да се склоне да им се нешто не би десило. Нико није очекиво да ће то бити толико дуго да траје, сви смо рачунали то ће бити десетак дана, 20, проће и свако себи.

Десило се то што се десило да се Бели Манастир први ослободио у исто време кад је био напад у Борову Селу, е онда су се њихове ти пунктови те барикаде што се поставило, нормално заузели Срби, док у току ноћи приликом тих дешавања у Белом Манастиру напад на полицијску станицу или како они кажу постају, значи уз договор сви су се повукли, а повукли су се преко тих места пошто, на Белишће су могли да иду, никога малтене од тих жешћих који су били и који се сматрали и осећали кривим Хрвата ти су отишли. Један мањи број је отишо, као што су неки рекли, нису стигли да побегну, па су остали у Белом Манастиру, тако је то почело као рецимо неко заузимање Белог Манастира и ослобађање, пошто је Бели Манастир био као центар а остала места, мања места села, тако као Барањско Петрово Село многи су имали тај погранични прелаз па су могли да се ту повуку, који су многи ишли за Мађарску, а неки су преко Кнежева за Мохач тамо, Харкањ одлазили, а овај пут им је био према месту Козарац и Каранац мало затворен па ту нису могли, само тај дио до Козарца је био осам дана, отприлике седам дана ослобођен, а овај дио није пошто су ту имали јако упориште, као што је то господин Алајица Никола и рекао ту је била неколицина полицајаца где су били добро наоружани и остали до задњег момента да се повуку, слободна територија им је била преко тога Грабовца, Мирковца, Соколовца, Вардарца на Биље, а овде преко Дарде нису могли зашто је било као српско и нормално тај Чеминац, Алајица вам је доставио ту карту која би била пожељна данас да буде овде због самог овог предмета у коме сам ја да би могао да вам то прикажем да изјаве појединих сведока су монтиране и лажне и то нису они изјавили, то им је неко рекао како да кажу и шта да кажу.

Ови сведоци поједини што су овде, не знам где би сврстао и како би сврстао, али би ја почео неким редоследом како смо имали суђење тако сам ја покушао за ово време колико сам био присебан, колико сам могао читајући ово да се подсетим ко је, где, шта, мада један одређен број овде поготово ови што су дошли из Западне Славоније, и ови док су били, мислим из полиције од Срба ови који су сведочили, један број уопште не

познам, а њих пар сам упознао, ове никад у животу нисам ни видио, па бих почео од изјава које ви имате, а можда нисте обратили неку пажњу па бих ја то колико ми време дозвољава да кренем неким редоследом. Стигао сам само до ових који су, ето рецимо, мени били интересантни за као ову моју одбрану, а ови ми нису јер људе не познам, причати се свашта може и сваког окривити.

Почео бих од госпође Ане Барић. На питање председника већа госпођу Ану Барић која од окривљених познаје, логично познаје Вукшића. „Како познаје“, не морам вам цртати у опште, на самом ћошку што је и сама изјавила живи. Годинама сам радио у пошти док није пошта нова отворена, а њезина кућа и двориште гледа као ја у вас овако у пошту, нормално да ме морала виђати, а и поготово синови кад су отворили тај кафић, што није било у могућности Барић Далибор који је радио кад сам је упитао да ли га зна, као не зна, а они су нека даљна родбина, с њим, са његовом садашњом женом, сад не знам да ли су заједно, јер она је Српкиња, имају заједничко дете, и са једним Жигићем, било је нас пар који смо долазили код њихових синова на пиће, значи нисам имао разлога и зашто, а госпођу можда из виђења да сам видио, али нисам обраћо пажњу ни ко је, ни шта је, ни зашто. Трговина у коју је ишла, то је исто на неких па рецимо педесетак метара, то се зове „Дунав Беље“ значи све намирнице које ти требају, пошто је то био сам центар и сви из града ту и трговали, морала ме виђати значи од тог шеталишта центра пошта је овде, Дунав овде 50 метара, „Лепотица“, зграда нова пошта, отворена ту смо се шетали, ту смо долазили на кафу, вероватно да ме жена негде и видеала, а и ако ме није видеала пошто су им, као што је сама изјавила, гледала неке фотографије не само она, и многи, морала би ме знати, само није ме добро препознала, а то ћу у наставку да вам кажем. На питање председника већа Ана Барић одговора да су јој стално долазиле неке непознате особе у више наврата и нека лица и претресала кућу. Ајде, тог критичног дана када су она и њен муж одведени пред кућом њима стао војни цип. Полиција није имала војни цип. Када је стигла на њиву, то сам само оно укратко њезине изјаве које је дала, стао таман ауто. Таман ауто, и један човек у белом оделу. Бело одело сам обуко задњи пут 1983. кад сам се венчавао, после тога нико ме није видео у неком ни радном светлом оделу, а не белом оделу. Из њезине као приче она је као препознала Вукшић Зорана, ни не зна како се зovem. Даље на страни 5/19 објашњава да је пуцано у њу два пута и у мужа два пута. То је она дала 2011. године где каже „Добро се сећа била је среда 10.10.“ Госпођа Ана Барић на страни 6/19 објашњава и дан данас јој је пред очима тај мали црни пиштољ. Пиштоља се сећа, а с којом руком је пуцано не може се сетити јер многи нису знали у то време у коју руку сам био рањен, можда лева, можда десна. Многи су кад сам био рањен и веселили се што је овај сведок био и објашњавао и онда каже кад

смо чули да је жив плакали смо. На страни 7 госпођа Ана објашњава како је просвирио метак кроз врат и кроз раме. Овде објашњава на питање заменика тужиоца да је чула пуцањ. На питање заменика тужиоца „Откуд познаје Вукшића“, онда одговара да сам ја носио пошту и мировину, што нема везе јер у то време релативно сам био млад у пошти, а тај реон лагаћу да ли је Васић Миленко да ли је то била његова улица или је Ружић Рудолф носио пошту јер они ако су били на боловању или годишњем практиковали су тако да до 01. да се не носи пензија буду на годишњем, а када се носи пензија добија се бакшиш, тако рекућ колика је плата, то није могао млади поштар да добије, то мораш да заслужиш. Ја сам добио реон Крсто Стојановић или Стефановић кад је умро упознавао ме је са реон и није желио да да никоме тај реон сем мени, јер били смо овако добри, мислим да му је још остала у пошти да ради Домић Нада, тако да тај реон нисам носио, носио сам Шећерану, Шумарина или Бенка, зависи како ко зове и село Луч, јер то је ван доставно подручје, а ту живе претежно Хрвати и који су остали деведесетих година код многих сам одлазио кући, а и због неке сигурности пошто су ме сви познавали, после из Западне Славоније огорчених људи је дошло и насељавало празне куће па да не би имали проблема, а одлазило се у село са председником општине и не знам шта је у то време био покојни Латас Ђорђе па се разговарало тако са мештанима о миру и заједници јер није се знало да ли ће припасти Барања Србији или ће припасти Хрватској па је морало да остане тај суживот вишенационални пошто је тамо било и Мађара и свих нација.

На питање заменика тужиоца како је Вукшић изгледао, Ана Барић одговара: „Светло одело, дугачку жуту браду, дугачку жуту косу“ што у то време нисам имао, а овде имате и фотографије од 1991. а имате и ово што сам неки дан први пут у животу видио изјаву ову са господином Јарићем у то време како сам изгледао, па не знам како је могуће да та коса толико нарасте и брада, ако нису видели неку фотографија од 1995. године или 1994.

На питање мог браниоца Иване Томовић да ли су ме Ана Барић госпођа и њезин муж питали шта раде овде на њиви, госпођа Барић одговара „да Вукшића се није смело ништа питати, пошто је био познат по садистичком понашању“ што и по овоме се види и долази до закључка да то она није писала него јој је неко рекао како да каже јер ја нисам могао тако да се понашам јер у то време сам посао који сам радио у пошти, пошто сам био и ловац и пошто за време рата нисам имао оружје него осамдесетих година кад га се тешко јако могло добити, по пар месеци је било као и дан данас кад се истражује, испита само место и околна, ко ме позна па да сам био толико бахат, свиреп или како овде више она каже по садистичком понашању, ја то оружје сигурно не бих имо на дозволу и не

бих добио од полиције, поготово у то време, мада га сад има више него док је било војске.

На питање мог браниоца Иване Томовић при којој изјави она стоји, пошто је дала више изјава, то је сад мало, да су јој ране нанете ножем што се овде нон-стоп потенцира и наводи, жена од почетка одговара да су нанете из пиштоља а не ножем, значи добро се сећа пошто каже зна какав пиштољ и све, онда је у то време вероватно била при памћењу добром. Ја кад сам јој поставио питање пошто су често јој долазили у претрес куће од тих особа кога је она препознала, она одговара једино Вукшића препознала. Немогуће пет пута ти неко долази у кућу и ако су из места или шта ја знам, нема везе, јесу млађи, старији, мораш некога препознати, она није могла да препозна. Кад сам ја питао откуд госпођи Барић да сам ја познат по садистичком понашању, госпођа Барић одговара: „То се причало“, „Ко“, „Не знам“.

Имам изјаву из 2010. где је давала изјаву где каже „У војном ципу су она и муж само ћутали јер су мислили да им је ухапшен један од двојице синова“, док у изјави овде од 28.03.2011. на питање мог браниоца госпођа одговара да су јој синови били један у Мађарској, а други у Загребу, јер она овде не говори истину, него лаж, не говори да су јој синови били у Зенгама јер то је у изјави рекла сама из изјаве у Осијеку коју је дала 1995. године.

Ово што је рекла што се овди као да је неко ножем, то је она наводно дотичној Славици показала руком испод врата, вероватно није могла да говори, пошто је била рањена, док овде 24.02.2010. на страни 4 на питање истражног судије „С чим вам је нанета рана“, госпођа Барић опет одговара „Из пиштоља сигурно јер сам видела и чула пуцањ, два пута у супруга и два у мене“. На питање истражног судије да ли јој је ножем нанета рана, госпођа Барић одговара на страни 6, дал јој ножем нанета рана, госпођа одговара: „Не, само нисам смела или могла рећи то Славици па је показала испод врата као да је избодена“, јер тако је показала она наводно руком. На питање истражног судије како је дотична особа пуцала у њу гледајући у лице или отпозади у потиљак, госпођа Барић одговара: „Гледо нас право у лице, кажем вам“. Изјава од 24.02.2010. на питање истражног судије да опише речима колику сам браду имао, госпођа Барић одговара: „До груди, до пола груди и дугачку косу до рамена, тако је изгледао, шпицаст“, а на питање мог браниоца Иване Томовић да ме опише госпођа Барић одговара „Крупан је“ а висину не би знала оценити, ту негде око 176 или 178, нисам добро видио тамо, значи ту негде није висок, средње висине, значи то није то. Овде од 04.03.1995. ожујка, у Осијеку дајући изјаву након окупације Барање од стране ЈНА и паравојних четничких формација, то сви који дају

изјаве тако се изјаве четнички, шта значи четник не знају ни сами, можда преко филмова, па надаље каже „Након ЈНА и паравојних четничких формација Ана Барић и њен супруг остали су у обитељској кући“, то је она тако изјавила, „док су старији и млађи напустили Барању јер су били припадници ХВО, Хрватска војска одбране“ тамо нигде нису били, значи што је чиста лаж у оним изјавама, а чему сад веровати, то ћете ви сами да осудите, тамо је рекла један у Мађарској, други у Загребу, а овде 1995. у ХВО, што нема везе с везом, сад ви ћете одлучити где ћете ово да сврстате. Па је тако овде изјављивала „Кад смо сели у теренско возило ја и супруг мислили смо да нас воде у тзв. милицију“ или како они нас тамо карактеришу Србе, четнички штаб. У Белом Манастиру је наводно прегледао, у тој изјави каже, лечник Милан Михајловић говорећи „Није то ништа“. То је толико што се тиче изјаве, у ствари изјава Ане Барић.

Сад бих овде код Јадранке Чичак где она каже да сам био у то време код њих у некој маскирној униформи, ја у то време нисам ни могао пошто сам имао фиксаторе, ништа осим једне јакне да навучем на себе, на рукав нисам ни могао да навучем јер увек ми је била испод, а пошто је било хладно, била закопчана, само ми је лева рука била слободна, а десни рукав ми је био у цепу. Овде што је рекла, и уствари изјавила то је било 06.12.2010. године, да сам ја обавестио њезине чланове породице, ја нисам могао да обавестим њезине чланове породице, пошто никада у животу те људе нисам ни видео, нити познавао, онда могао је свако да ми се представи да је та особа, а ја га не знам. А Зоран Мађарац је вероватно био тај који је могао да обавести, пошто су се они познавали, пошто је држао локал тамо, близу, ја нисам, њихове куће, наводно, ја нисам ни знао ко је, а у то село ја не знам, можда сам тада био други пут, нисам ни долазио, где је она негде ту изјавила, а то може и господин Стригић да потврди, да у Каранац нисам ни долазио, можда једном код некога у „Прогресу“ што је радио, држао псе, када смо ишли у лов. Ту се не слажем са њезином изјавом, зато што је вероватно била добро обавештена преко некога, из ове суднице од окривљених, што се види по њезиној изјави да је дошла до сазнања за неки њихов ауто да је нестао, не знам какав су ауто имали, нити сам га видео, где каже, надаље у тој изјави, добро је запамтила да ми је рука била повезана. Ја нисам ни негирао да нисам био тамо и добро се сећа да сам само тај пут био у селу и пред кућом и никадв више после тога.

А каже надаље, за остале који су правили проблем да напусте кућу, госпођа Јадранка објашњава у тој изјави, то је страна 8/23 „да је то био заповједник и наређивао Бошко Ђурковић“, то је њезина изјава. На питање председника већа у вези полицијског комбија, марице, госпођа Јадранка се добро сећа да је видела из своје куће то возило јер је било добро видљиво. Тако сам и ја дао изјаву, да је био и комби и овај ауто. Овде неке изјаве

што је изјавила, се види добро да је чула од некога, тако и овде госпођа Јадранка колико видим из списка до свих сазнања до којих је дошла, и сама каже, дошла је од исказа Јосип Барата. А то је неки наводно читајући у предмету, био од господина Стригића неки пријатељ, коме се он хвалио и волео да се хвали. Тако је њему испричао своју верзију, своју причу, има овде и његова изјава вероватно сте то прочитали, па онда можете видети шта је ту истина, а шта није, где је испричао и том Јосипу Барату, а он је пренео њој, све је окривио, само је себе изоставио, што је сасвим нормално, пошто се таквим пословима бавио па.

Тако и на моје питање она овде на страни 21/23, како сам изгледао физички, је рекла да ми је брада, тако сам изгледао, од свих сведока је била најискренија, два, три сантиметра, толику сам имао браду, са тим се слажем, са свим осталим се не слажем, а то ћу на крају дати објашњење.

Тако бих сада овде за ову, Еву Малек, пошто ми је она овде некако скочила, где објашњава, што нема везе уопште и види се из њезине изјаве да је чиста лаж, да је видеала из своје куће, то је изјава 06.12.2010. године, на страни 13, видеала особу која личи на мене, то је сасвим у другој улици. Надаље она говори њезин муж би некога убио, да му уђе у кућу из пиштоља, значи да је имао оружје, а надаље као нема. Исто објашњава да су се тражили неки спискови и да је знала за списак неких Срба које треба ликвидирати. То је она дала 2010. године. Многи причају о некој војсци, а на питање тужиоца да ли је било војске госпођа Малек одговара да војске није било, него да су били из села наоружане зенге који су пре напада и тај дан побегли, значи исти дан су бежали. Тако и на моје питање, што многи негирају, ето она је била искрена па је рекла када сам је питао, да ли су се свакодневно, и дању и ноћу давале барикаде у њиховом месту, са наоружаним мештанима, она одговара да су давали, да су били наоружани и то почетком августа су почели и док то није трајало. А особу коју госпођа Малек описује, да је видеала у новинама и слика у Јагодњаку, господин Шешел и ја, значи по томе ме она и описивала. И у то време, жао ми је што немам тај исечак, сада када сам био кући сам га тражио, али је све уништено ми, пола куће ми је уништено и доста документације, а имао сам негде из „Гласа Славоније“, да Вам то представим, ту је био и Боро Добролес. Тако и госпођа тврди да њезин муж није убијен на улици, како је Јосип Вид то објашњавао, већ у дворишту куће, значи нису се добро договорили када су давали изјаве. Тако и у овој изјави 22. ожујак 2010. године у Осијеку када је давала, ту се види да је све неистина и лаж, ако ми који смо, пошто сам објашњавао већ, оно прије ишла је и полиција и ТО и са пар страна су били опкољени, једино део према Грабовцу је био још под њиховим надзором, ту нису Срби могли да буду, па су у том правцу се и повлачили, госпођа овде је дала изјаву, па Ви ћете одлучити која Вама

одговара, да јој је муж покојни, гледајући кроз прозор како хорде су се поделиле у две трупе, једни су ишли једном улицом а други са друге стране улице. Ако је био напад око пола шест-шест, ми који смо ишли и прошли, пошто су сви потврдили који су давали изјаву да сам ја ишао са десне стране, значи нисам могао бити са леве стране, још се сећам један другар је упао у канал, прескакали смо канал, имао кратке ноге па упао у канал, а ми мало дужи смо могли да прескочимо, па каже, око седам сати, значи сат времена, то је доста времена, пузећи да сам ишао могао си, пошто је њезина кућа негде на почетку, читајући не знам ни сада у улици у којој се налази, али они су променили све, Анте Павелић или Анте, не знам који, Степинац или тако. Каже, око седам сати када је попила кафу, и онда отишла у врт, каже у врту суседне куће у којој је уочила мушкарца жуте косе и браде, преко чела је имао неку траку, имао је пушку преко себе и реденике, значи оно као Мексиканци, то је све као из филмова, треба што више причати и ставити неком на терет, нешто ће се поклопити, па ћемо га казнити, што ћу овде за овог једног господина и рећи, где се исправио, где је рекао, „готов је“, касније, „мртав је“, значи убили га. Овде су и окривљени који могу да потврде и сви да никада никакву траку око главе нисам носио, значи то нема везе с везом, са мном, јер ту нисам ни био у близини.

Сада бих прешао на овог господина, господина како се зове, Јосип Вид који је дао изјаву 30.03.2011. године, дао је он више изјава, јер он је добио тамо паре, за изјаву, од 500 до 1.000 куна или колико је добио, не знам ни ја, од тога и живе. Каже, напад на Козарац по његовој процени из правца Белог Манастира у четничким униформама, у двориште утрчали двојица, у четничким одорама, одоре, то су за њих униформе, они и не знају како четници изгледају, четници то је била регуларна војска, некада, који су имали шубаре, кокарде и носили се онако како су се носили, то је могао гледати само преко филмова, а правог четника није ни видео. „У дворишту утрчали двојица, у четничким одорама, један од њих је био Зоран Вукшић звани „Жућо“, извадио пиштољ из џепа и пуцао ми у ноге“. Каже, убрзо након тога, заједно са Томић Пером сео у особни аутомобил и упутили се према фарми „Митровац“, где су нас заробили припадници такозване милиције или четничке формације, међу њима препознао Тому Граховца. У Кнежевим Виноградима након испитивања одвежени у Дом здравља, то у Кнежевим Виноградима амбуланта, где су одатле са Првом помоћи одвежени за Осијек“, њега и Томића. Овде опет у изјави, сада видећете колико се то поклапа, овде двојица, овде, 19. ожујка 2010. године „одређени број особа дошао до моје куће“ и онда каже, „ја сам био у дворишту“, био у дворишту, добро, у дворишту је сада био, „са десне стране улице дошао је Зоран Вукшић кога сам препознао, пустио браду, на глави имао шајкачу са кокардом“, кокарду нисам имао, бар праву нисам

имао. Па каже, „ја сам након сат или сат и по чуо да је погинуо Иван Малек и када су мештани дошли да ми помогну“, након сат, сат и по, не знам. На питање истражног судца Јосип Вида одговара: „Зоран пуцао из тетејца“. И овде 2011. године, 30.03., опет објашњава, „нижи, дебљи човек, ударио ме пар пута кундаком“. На питање заменика тужиоца, из ког оружја је пуцано у ноге Јосипа Вида, одговара „Застава 7,65, није био бубањ“. Но, сви знају да сам имао колт, што нема везе са мном. На питање председника већа, да ли некога препознаје од четворице окривљених, пошто окривљени Вукшић седи, а остала тројица стоје, сасвим нормално онај што седи, тај је крив. На питање мог браниоца Иване Томовић, одакле господин Вида зна број учесника напада на село, Вида Јосип одговара да је чуо од колега који су били ухапшени док су бежали у правцу „Митровца“ код фарме. На питање председника већа, зашто мисли да сам ја починио дела, Јосип Вида одговара „ја могу само сумњати, а никако не могу рећи да је он то направио“. За само место то Козарац, мало Никола Алајица Вам је донео овде фотографије где се види или су поједини објашњавали, да је стварно у томе селу било пошто је то као био неки напад и да се претресе и прегледа да ли их има, пошто су они себе називали као ХВО и Збор народне гарде, а поједини се називали усташама, када су видели да не могу да се одбране, онда су у том правцу овде нисам хтео да узимам нешто, објашњавао, ко је био неко и нешто у то време, Прокић Радослав, да је и сам видео где беже, али у Грабовац се није још могло, јер се није знало колико их има, а овде у једној изјави, то сам негде и прескочио, је Јосип Вида објашњавао да је са тим пријатељем ишао у „Митровац“, пошто је то била њима слободна територија, па је мислио да су њихове „зенге“ на барикаде, некада су улетали на ту барикаду, појавили се ти четници и онда је био тамо и ухапшен и вероватно и рањен док је бежао, а немогуће од толико људи, у нападу на село, да је само мене препознао.

Али идемо даље, да не би одузимао и скраћивао време, идемо на господина Фрању Јоха од 07.12.2010. године где каже да су га тукли, мучили из Болмана и Јагодњака. Добро, бар је био он искрен пошто је био овде, па ваљда није хтео да лаже, за мене каже да га нисам ни пипнуо. Надаље, каже за мене да сам тукао Паву, његовог сина Владимира Земљака, те неког Зеленбера, Флоријана, Филипчића из Биља, тај из Биља, нико га није могао ухапсити у то време, када Биље није било ослобођено. То можда после пада Биља, али ја онда нисам био тамо, ја сам мученик био онда у болници лежао и јаукао, што се види из изјаве да је чиста лаж, али добро, то је његово, мора да окриви. Господин Фрањо каже да је господин Паво Земљак био тајник ХДЗ, добро он је имао неку радио-станицу, па је онда војска направила тај претрес у његовој кући, пошто су нас из Нарда, како они кажу, гранатирани и тукли објекте, као, пошто је он у близини млекаре, па се тако и падало, а он је вероватно био њима дојављивао где

која гранате падне, да ови знају где да туку. А био је ухапшен од стране војске и ТО, значи полиција је ту могла само бити негде са стране, као посматрач где сам био и ја, али не у кући и не у дворишту, него у супротној улици. Тако Фрањо Јох који је председник Удруге логораша именован у Загребу, где он каже да су тај Флоријан и тај Филипчић ухапшени у Биљу 22.08., још Бели Манастир није пао, ко га је хапсио, једино они ако су га ухапсили, тако да ту тај датум не одговара, једино да га исправи, да каже, није тај него рујан или девети месец, који већ. Тако и ови датуми му се не поклапају, где каже да је ухапшен 21. или 22.08., тај дан је био напад на полицијску станицу, лаже. У то време су још они држали хрватски полицајци, можда је тога дана, заборавио датум, отишао за Мађарску. Једино је овде рекао истину, у овој изјави, сви су ме звали по надимку „Жути“, једино 1991. године „Четник“. Када сам га ја питао када је ухапшен, каже, „пре пада Биља“. И на питање председника већа, са којима људима је био у ћелији, за пола лица никада нисам ни чуо, јер вероватно су били из других места, па и не знам, значи измислио је, јер су многи овде и рекли да у тим просторијама не може бити од седам, осам људи стати, то је била мала просторија у то време, а овде по њиховим изјавама, тридесет људи стане, то не може ни овде у WC да стане. То је просторија једна била као овај лифт, мала једна, три са два, за гардеробу, колико се ја сећам доле је била просторија, за више не знам, знам у то време док нисам био рањен, да су биле само те две просторије доле, а касније нисам ни одлазио. За ове остале особе које се овде налазе, то сте имали њих пар овде, сведока који су имали храбрости скупили, највероватније због пара, су дошли вамо да дају изјаву, видели сте и сами да су то алкохоличари, људи којима човек не може поверити не једну, не две, него ниједну гуску да чувају, а не да им нешто поверује, јер сви имају неку документацију са неког лечења, неке психијатрије, значи чисто су пролупали, вероватно да никада нису ни радили у животу, ни дан-данас не раде. А сви су рекли да имају потврду са неуропсихијатрије. Док овде надаље Фрањо Јох каже, да је био у народној одбрани, заменик начелника цивилне заштите и руководиоца материјално-техничких средстава, дужио оружје, имао складиште оружја, то у општини где каже у овој изјави, 740 „калашњикова“, аутоматских пушака, и сам тврди да је у кући имао две пушке, а ове „калашњикове“ је поделио, овима као што су овде били тај неки Јабука Рудолф, па не знам више ни како су се ни звали, не Јабука Рудолф, него Наранца, не знам ни ја. То је њима делио, а још ништа се није дешавало, није било рата ту, то је све било поделито, тако да господин Јох толико и сам каже, ја га нисам дирао, да сам био добар са његовим братом и зато нисам хтео даље.

Прешао бих на овога Стјепан господин Ткалец, 07.12.2010. године, где сам каже на страни 14/37, како је бежао према Грабовцу мислећи да су

на барикади „зенге“, ухапсили га, ТО и Војска Србије. Овде каже да сам га само једном тукао. Ни не познам човека, нисам га ни препознао. А то је и иста изјава, скоро слична као и код господина Јосип Виде који је исто у том правцу као и он, бежао па су тамо били од стране ТО и не знам кога, војске, похапшени. Тако и на питање председника већа, да ли господина Ткалеца је тукла девојка, то је и мој бранилац постављао питања да неки сведоци ни не знају, па су узели из неке приче све због мене, нормално. Да ли га је тукла нека девојка Виолета, господин Ткалец одговара: „Сећам се Виолета, мршава, плава“. Само што није рекао да је радила у фризерском салону. Тако и господин ме толико добро познаје, па тврди, „ако ме добро памћење служи, господин Вукшић је годину дана старији од мене“, мало више сам старији од њега, тако да ме не зна, једино ако су му показали фотографију како изгледам, а датуме, пошто и он се лечио, мање-више сви су овде лечени и сви су у пензији некој. Где су је зарадили, не знам. Ко зна, можда да сам остао тамо и ја бих био у пензији.

Овде имамо господина Мату Филиповића, 07.12.2010. године. На питање председника већа, кога од окривљених господин Мато одговара, мислим познаје, одговара „Зорана“. Лепо. На страни 20/37, објашњава да су га ухапсили неке непознате особе, са „тамићем“, мислећи о тако, он је мислио да су „зенге“ у Вардарцу, то је био 28. или 29.08., у то време не знам да се могло доћи до тог места, пошто се то спаја са Биљем, ту је 200 метара, то није било слободно. Сада, ко га је ухапсио, не знам. Тако и овде, страна 21/37, каже све је то чуо од кума Хуга и Иванића, који су каже, наводно умрли. Овде се теретим да сам ја тукао Емила, а на питање тужиоца, да ближе објасни како је изгледала особа која је тукла Емила, господин Филиповић описује, „био је низак, мало јаче грађе“, вероватно сам нарастао сада. На питање мог браниоца Иване Томовић, да ли је иста особа доносила касетофон да се певају те српске песме, господин Филиповић одговара. „Да, особа која је тукла Иванића, та иста је доносила и касетофон, тај низак, мали“. Тако и на питање мог браниоца, како сам изгледао е сада, ту треба, шта ћемо сада узети у обзир, не знам, како сам изгледао, да ли сам имао браду. Господин одговара: „Није, једино“, као нисам имао браду, „једино оно када је било у Јагодњаку“, то мисли на тај митинг када сам био. Овде лепо каже, „он је био крај Шешеља на бини, они кажу да је то тај, ето то је онај“, тако је дао изјаву. Значи ово што су давали исказ у вези мене, како сам изгледао или било шта, то су имали са ТВ и овде није добро дао изјаву, забунио се човек, има негде фотодокументација у то време сам само овако штуцоване брчиће пустио, када сам био на бини јер у то време поштари су морали лепо да изгледају, обријано, а и био сам млађи, тако да не би ни о овом господину пуно причао, пошто ме не зна, јер ме није описао ко сам, у Јагодњаку нисам имао браду, а он каже да сам имао, значи нема везе, нека друга особа.

Прешао бих на овога Марка Томића, каже ухапшен 28.08.1991. године, то када је био напад на Козарац. Па пуштен је 03.09. где се лечио, побегао за Мађарску 26.09. и преко у Хрватску и онда имамо изјаву од 2010. године, где каже у изјави, по њега дошле четири непознате особе, док су остали лежали испред гостионице. Овде ухапшен 28.08., пуштен 03.09, изјава 1995., 2010. каже да су га затворили у ћелију, где је био седам дана, није могао бити седам, био је мање. Остали сведоци га нису видели. А за мене каже на страни 2, у тој изјави, „ја Зорана Вукшића нисам познавао, док нисам дошао у СУП Бели Манастир“, никада ме није видео, али треба нешто да каже. Па каже овде, на главном претресу од 07.12.2010. године, страна 31/7, каже, „ето ту је долазио „Жути“ и вршио насиље увече, ја га особно нисам познавао прије, добио сам пар и ја преко леђа“. На питање члана већа, „да ли је господин Вукшић“, уствари, „да ли је Марко Томић видео господина Филиповића и друге да их је Вукшић тукао“, господин Томић одговара: „Па ја нормално нисам видео, ја нисам видео никога ко је кога тукао“. Овде каже да сам тукао, овде каже није видео никога.

За овога Зорана Кнежевића, то не бих имао шта, пошто га из виђења можда и познам, пошто сам носио пошту у Луч, тако да, ко га је малтретирао, то не знам, он каже да га је неко малтретирао, мене није видео, па ће ми то ићи као у прилог.

Тако и овај Иван Белај, давао је јако много изјава, тако у једној изјави у Осијеку од 27. листопада 2000. године на сведочењу наводи у изјави у Осијеку против Ђуре Опачића, значи Ђуру Опачића су хапсили, вероватно су га хапсили, зато човек не може да се одазове. Каже, „познаје Николу Алајицу, радио у полицији, када сам дошао у полицију, знам да ме је један човек по имену Јарић и један кога су звали „Жути“ и Никола Алајица су ме ишмарали“. Оно да имамо његово сведочење од Ивана Белаја у Осијеку 24. ожујка 2010. године, пре домовинског рата био полицајац, радио у Белом Манастиру, ухапшен у коловозу 1991. године. Па каже на страни 2, у тој изјави 2010. године, „у бити, скоро сваки дан, добијао батине од Зорана Вукшића звани „Поштар“. А на крају овога каже, „нисам био очевидац догађаја, односно да би видео да Зоран Вукшић и Велимир Бертић некога предамном туку“. Па опет, у овој изјави од 05. српња 1995. године, каже, „био причувни дјелатник Четврте полицијске постаје и управљао аутобусом и развозио дјелатнике на њихова радна места. То је све радио до освајања од стране паравојних четничких формација“. Па ухапшен 24. коловоза, овде у изјави тако каже, 1991. године испред цркве, пред кафаном па набраја, од стране Јарића, Андрије Урукала, те млађих особа које не познам. Том приликом одузели су му

пиштољ, колико година је имао и како га је добио, са 20 година имао је аутоматску пушку и пиштољ и том приликом га тукли кундацима. И онда набраја у то време колико је било у просторијама, то није могло стати никако. Има дугачак списак, па онда нисам хтео да, јер то је узео неко од Јосипа, Стјепана, Боровец Паво, Владимир, Иван, Жељко, Владимир Чизмар и други, има јако пуно. А ово је сигурно добио неки списак који су радили у полицији у то време, па је набројао ту њих једно двадесет, нисам хтео да одузимам време.

Овде имамо на главном претресу од 09.11.2011. године, на питање председника већа, ко га је све малтретирао, он одговара „малтретирао ко је стигао, мислим да је Вукшић, Бертић, овде нема, ја не знам да ли се овде води истрага против њих“. Значи редовно иде на нека сведочења, што се види из овога, да су плаћени сведоци, само лажно сведоче да неко буде крив, а никоме ништа не фали, у односу на нас који смо овде, остали без породица и кућа. На питање са чим је тучен, господин одговара, „рукама, ногама, кундацима, моткама, безбол палицама, пиштољ и бог зна шта“, као у филмовима. Па на питање заменика тужиоца, ко га је ухапсио, опет каже „Милан Јарић, Урукало и још њих тројица, четворица, балавци које су покупили на улици“. Сви су били старији од њега, у то време. На питање да ли је нешто потписао у притвору, Белај одговара, „то је требало питати господина Алајицу“, значи Алајица га је испитивао. Тако и на питање тужиоца, ко га је тукао, Белај одговара: „Вукшић, Вукшић, како се зове“, нису му јавили да се зовем Зоран, није добро чуо, вероватно му је неко требао да шапне, Зоран се зове, реци тако. Тако и на питање да ли је видео Вукшића како некога туче, Белај одговара: „То нисам видео“. Па није ни могао, када нисам био. На питање заменика тужиоца, да ли је познавао од раније Вукшића, он одговара: „Познавао сам га, пре рата, носио је пошту у Петловац“. Не, нисам носио никада, нисам чак био ни на замени, био је неки колега из поште, не знам како се зове, остао је у Хрватској, а ја никада нисам. Имао сам ту колегиницу, још једну девојку, у том месту. То јесам ишао, али пошту нисам носио, што значи нема везе с везом. Тако на питање тужиоца, да ли ту у Вашем присуству су неког тукли, Белај одговара: „За Јагетића сам сигуран, а за друге нисам био присуствовао“. Тако и на питање председника већа, да ли је Белај био редован полицајац пре ратних сукоба, као и сви остали, нормално, није био. Тако и на питање мог браниоца, колико просторија у подрумским просторијама је било, одговара: „две, а остало су складишта“. То знам у то време су биле само две мале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вукшићу, сада је већ 11 сати, направимо сада једну паузу и због свих овде. У међувремену, сконцентришите се на оно што је битно, јер нећете имати довољно.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Доћи ћу до тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећете имати довољно.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Јер нисам имао времена да дајем никакву изјаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово није одбрана, ово је завршна реч.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Ја Вас молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дали смо Вам да дате одбрану, није да нисте имали.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Овде се ради о мени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тачно.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: О мојој глави за нешто за чега нисам крив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, морате само, само сачекајте да ја кажем, сачекајте један моменат.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Бар данас ми онда дозволите да кажем оно што хоћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам дати до 1 сат Вама, значи имате још сат и по после ове паузе.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Ја ћу се потрудити, ја се извињавам, ево немам још много, још имам пар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, сконцентришите се на оно што је битно, Ви више пута сте, нисам хтео да Вас прекидам, више пута сте се понављали и причали о људима који уопште нису повезани са Вашим кривичним делом, сведоци који се уопште не помињу.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Али мени се нон-стоп ставља за хапшење и малтретирање, где се ја нигде не спомињем, а мени се ставља на терет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Саслушајте ме, тужилац је у међувремену одустао од неких лица и она се овде више не помињу, Ви се не теретите за та лица, причате о њима, а не причате о ономе што је битно. Видели сте нову оптужницу, имате је код себе, добили сте је.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Добио сам, али да Вам објасним да ја немам везе са тим, ја у те подрумске просторије нисам ни улазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ћете сада објаснити, сада ћемо направити паузу, 15 минута, у међувремену се сконцентришите на оно што је битно и што је у оптужници.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: По овоме свему видите које су давали ове изјаве да су лажне. То нема везе са везом са мнош, све преко телевизије и фотографија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ћете сада да кажете.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се прекида у 10 часова и 54 минута и наставља се у 11 часова и 20 минута.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се наставља у 11 часова и 25 минута, наставком изношења завршне речи окривљеног Зорана Вукшића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, господине Вукшићу.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Мало пре сте ми рекли да нећу имати времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, нисам Вам рекао да нећете имати времена, али сви су имали по три и по до четири сата, Ви сте јуче, питао сам Вас, рекли сте да Вам треба четири сата.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Рекао сам јер не знам колико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Три до четири сата, одредили сте се, зато смо Вам то време и одредили, јер у Законику и стоји.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Ја сам и тражио од Вас још и пре да ми дозволите допуну изјаве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте и допунили, какве то сада везе има са завршном речи? Све што сте тражили, Ви сте допунили.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Јер ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изнели сте одбрану, нећемо сада о томе да расправљамо, јер смо дошли до завршних речи.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Само да Вам кажем, ја имам сада прилику, ја више прилике немам да дам за своју изјаву, јер господин тужилац је мени одредио 20 година. Сада ако не кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вам одредио, он је предложио казну за коју он сматра. Значи није Вам он одредио.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Значи мене ако осудите, не дај боже на те године, ја само у четири зида могу да причам, ја немам коме да кажем, мени је ово последња прилика, животна шанса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте трошити време, изнесите, ево изволите, ми Вас слушамо сви.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Хвала. Надаље, овде бих, гледаћу да пожурим, да Вам изађем у сусрет, пошто Ви мени нисте изашли у сусрет. Сведок Залај Славко, господин ме познаје, ради тога што сам мало пре рекао, долазио у Петловац, он је из Петловца, а дао изјаву 09. новембра 2011. године. На питање на којој адреси живи, одговорио је овако: „Звонка Бркића 21, Петловац“, то је адреса од исто полицајца њиховог Обрадовић Жељка који ме је исто оцрнио, да горе није могао да ме оцрни, па касније у Вуковару када је давао изјаву, сада живи наводно у Вуковару, а у то време смо

заједно живели, исто адреса Звонка Бркића 18, то је такорекућ, прекопута. И овде каже, на питање председника већа, када је ухапшен Славко каже крајем августа 1991. године а зна ко га је тукао и сина је тукао, тако каже за мене, а остале не позна.

Било је исто питање, да ли сам носио пошту мало да скратим, браниоца Иване Томовић, да ли је Вукшић носио пошту у Петловац, господин Славко одговара: „Можда, на замени, али не бих са сигурношћу тврдио“, никада нисам носио, као што је претходни лажно изјавио да сам носио тамо пошту. На питање председника већа, да ли је отишао из Барање, син му се вратио у Барању и живео до краја 1995. године, нико га није дирао.

Скратићу и овога господина Споменка Далића, 25. сижечањ 1996. године, што је дао изјаву пред Жупанијским судом у Осијеку, добровољно се прикључио хрватској гарди, и то у самом селу, „где смо се сами организовали, чували и бранили село“. Ухапшен средином рујна 1991. године, значи у то време ја нисам био тамо, по чему се види из документације коју имам овде, а и Вама је мој бранилац приложио, у то време сам био у болници, где је изјавио „приликом изласка ухватио ме Зоран Вукшић и где ме је Зоран Вукшић почео тући, значи нема везе са мном, што се тиче тога дела, па бих дао овде само мало о њему, дао изјаву 31.03.2011. године, „приликом напада, повукли су се у село Дубошевицу, где се вратио, када је био пад Биља“, то је на страни 22/33. На страни 23/31 „МУП Бели Манастир био је Вукшић Зоран, имао браду, шубару и пендрек некакав кабл или шта ја знам, пад Биља“. На страни 27/31, „ја и брат смо се пријавили у „зенге“ 15.06.1991. године“, брат му је остао у Осијеку, а он се вратио да брани село. На питање председника већа, да ли су биле сеоске страже, господин Далић одговара: „Да, сеоске страже биле у цивилу“. Тако да мене спомиње, а никада ме није ни видео, нити ја њега, нити ме зна, нити га знам. Тако и овај Паво Фрањић, изјава 21 свибња 1997. године, ухапшен 29. или 30. коловоза 1991. године, и онда овде набраја нека имена за која је чуо. Овде имам исто да, пуно је давао изјава па да скратим, Паво Фрањић дао 29.03.2011. године, само ћу ово да скратим, на моје питање, када сам га то тукао, Фрањић одговара: „Знам тачно, када сте се хвалили да сте заузели Биље“. Ја нисам био ту, по свему овоме, у њиховим изјавама, ја морам то да Вам нагласим, јер овде, сви су они против мене нешто причали, а ништа се не слаже, јер нису знали датум када сам то био рањен и онда зато и причају. Стипо Абришин, живео у Барањи до 21. рујна 1992. године, и онда наводно отишао. О њему не бих ништа, јер у то време када је хапшен, ја нисам био присутан, пошто каже у тој изјави, на страни 2,21. свибња 1997. године, у рујну ухапшен и одведен у милицију

где су га злостављали Вукшић Зоран, Душан и још набраја нека лица. Нисам био тамо, лаж.

Тако исто овај Мишо Балатинац, 09. свибань 1997. године, припадник приручног састава Републике Хрватске, 22.08.1991. године суделовао у одбрани полицијске постаје. Па каже да сам га ја тукао и истицао се и још десетак особа чијих имена не може да се сети. Ово му је вероватно и тачно, исто Мишо Балатинац дао изјаву 29. ожујка 2010. године, радио у шећерани, где је ово све гледао „Рамбо“, филмове преко телевизије и каже у овој изјави, био је четири дана, једном је злостављан, злостављао Вукшић Зоран звани „Поштар“ и „Жућо“ и то онога дана када је он рањен у руку, значи немамо шта више причати о овоме сведоку, овде објашњава све. Ето, скратићемо. Једино 09.12.2010. године Мишо Балатинац на страни 4/41 није болестан што је добио батине у Белом Манастиру, него због батина у селу и Даљу у логору, Борову Селу. Е тамо може бити да је добио, а овде га нико није дирао.

То је чиста лаж, тако да би са њим завршио, па бих прешао исто на овог господина Наранцу Јована, где он ту је сведочио и Секанић Стокану и осталима где се ја овде исто теретим за овога Паву Земљака, где је рекао да сам га ја тукао, а овде имамо изјаву из овога Осијека где је давао исто изјаву, али то сада мало ми је, ево га, Наранца Јован, „да га је тукао из ове групе Перо Мамула, где га је одвео у засебну просторију, где га је након што је Мамула одвео Паву Земљака у засебну просторију, „чуо сам у једном тренутку пуцањ из аутоматске пушке и мислио сам у том тренутку да је Земљак усмрћен, но касније се показало да није“. Након тога одведен је још у једну другу канцеларију, горе на кату. Када су га вратили у ћелију, где је био заједно, „видео сам да му је била глава крвава“, где је одвежен у Дом здравља да га зашију“. То је он дао ту изјаву када је сведочио 1997. године у Осијеку 09. септм. Тако исто имам овде од Секанић Стокана изјаву коју је исто давао, па каже, то је било исти датум, каже „Ја за Паву Земљака“, то говори Секанић Стокан кад је давао изјаву, „Никад нисам чуо, све до момента кад сам у дежурани видио како у једном тренутку сишао љутит Светислав Вранић, била су отворена врата од ћелије, заједно са Вранићем је био и Петар Мамула, с обзиром да су врата ћелије била отворена видио сам како Петар Мамула аутоматском пушком тукао ту особу која је била у ћелији“, а овде се ставља мени на терет да сам га ја дирао а уопште га нисам ни видио, а да не говоримо о хапшењу где сам, изјаву је дао 09.12.2010. сведок Јован Наранца, на моје питање кад сам га питао „Докле је живио, колико дуго у Барањи“, „До мирне интеграције 1995.“, „Да ли је живео нормално“, „Нормално, нико га није дирао“, а сведочи лажно због пара да би био плаћен. Имам овде и овога Горана Антића, у једној изјави 07.12.2000. године каже „Дошао Вукшић Зоран и

Душан и неколицина из Јагодњака, ухапсили ме и одвели ме у станицу“, то је било 2000. или 1996. датум се није видио па сам тако уписао, а 2001. дао изјаву пред Жупанијским судом Горан Антић 29. сирјечња где каже „По мене дошао човек звани Жућо, не знам му име и презиме, 22.08.1991. затворили ме у подрум“. На питање ко га тукао, „Не знам тачно“. То је дао у Осијеку где су га питали да ли је чуо за Николу Алајицу, каже „Чуо сам за Николу Алајицу али нисам смео питати четнике“.

Сведок Горан Антић - 29. ожујак 2010. на питање да ли се сећа детаља, на страни 2 одговара: „Не сећам се, лечим се на психијатријској“, значи сви болесни. Овде на питање, тамо вероватно су га питали, „Мислим да сам ухапшен два дана пре пада Биља“. Тако и овде каже „Сваки четврти дан ишао на испитивање“, што нема везе с везом. На питање да ли ме позна од раније, Антић одговара „Не, никад га раније нисам познавао“, тако да не би о њему имао, а то све ми се ставља.

Е сад имамо овога Жељана Јонекa, изјава 1997. у Осијеку, „Након окупације Барање од ЈНА, паравојних четничких формација осто сам до 28.08.1991. кад сам ухићен од паравојних четничких формација“, тако и тај господин каже да је у његовој просторији био неки Хоџак Жељко који је био из Меца, то је у Биљу, није могао бити тамо у исто време, тако је и овде окривио некога којег сам овде нашао у списку исто нажалост кажу да је погинуо, остао је у Барањи, а вероватно су га убили, он је у то време сведочио, човек је био у затвору и нормално ако ме осудите тако ћу и ја проћи вероватно. Истакао бих и чињеницу да су мог оца на тој барикади у Белом Манастиру ухитили и убили, нисам успио сазнати ко је убио оца, знам да је на тој барикади био надимак му био Гоја, а презива се Карагаћа, такође и њега нема више и он је мртав. Тако Жељан Јонек 11.07.2011. године на страни 12/25 одговара да ли је сигуран да сам га ја тукао, од мог браниоца, Жељан одговара: „Да ли сам сто посто сигуран да ме је тукао Жућо не знам, пошто сам био окренит зиду, ја не могу то да потврдим, нисам га ни видио, први пут овде“. Тако исто на питање да ли ме зна, да ли сам то ја, „Ја не могу рећи да је то он, ја особно кажем особу не познам“. Такође на питање на страни 14/25.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вукшићу.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Жељан Јонек уопште нема у оптужници за Вас.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема. Погледајте нову, ја Вам говорим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Њему да се да прецизирана оптужница да се ње држи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има, молим Вас тужиоче, има, и ту му је бранилац, ту смо сви. Добио је прецизирану оптужницу, сви су.

Адв. ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Могу ли ја нешто да кажем поводом овог? Управо Зоран Вукшић жели да покаже да је толико било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате Ви да кажете шта ће он покаже, то је завршна реч.

Адв. ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Доказа. Па он Вама показује сад колико је било исфабрикованих доказа против њега и на тај начин аналогично хоће да вам покаже да су и остали докази исфабриковани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро браниоче, нема потребе Ви да причате. Није то изјавио.

Адв. ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Па није он рекао, ја ћу то да кажем да му помогнем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па нећете Ви, Ви сте имали шта да кажете и рекли сте своје, то сте могли да кажете кад сте имали завршну реч али значи трошите своје драгоцено време, причате о ономе што уопште нема у оптужници, то је тужилац одустао од ових сведока. Ја нећу да Вам улазим у завршну реч, то је Ваш концепт, Ви користите Ваш концепт ја немам ништа против.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Нећу улазити, ево на крају сам. Са овима сведоцима који су ме до сад теретили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема тих сведока, тужилац је одустао од гоњења за та дела.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Добро, онда смо завршили с овим Марком Марићем који је рекао да сам хапсио, а нисам био цело време, нико га није ни дирао. Шта нам је сад остало? Чичкови. Ево овако да завршимо и са Чичковима.

Што се тиче самих Чичкова и догађаја тога немам никакве везе, једино то што сам био присутан и што сам такав и дан данас кад кажем нешто да нећу да кажем, нећу да кажем, нећу да издам. Сматрао сам у то време да није моје да кажем што се десило јер то није за похвалу, то је нешто горе. Те људе никад у животу нисам познавао, нити сам знао где живе, нити сам знао где станују, нити сам знао ко су људи, где, шта раде, где раде, зашто, због чега и било шта друго. Покојни Илија Ђурковић, мало и ово читајући и браниоцу моме сам причао да везе са везом немам. Илија Ђурковић покојни 1991. године смо тек почели онако као да разговарамо иначе нисам с њим имао неки однос, сем познавајући Мирка Стригића рођеног брата од окр. Стригића, тако виђали смо се. Тог критичног дана сам се случајно, ето узмимо, пошто нисам се могао тако кретати је дошао Мађарац до мене Зоран, пошто од болова, пошто сам имао те фиксаторе, тако и време оно било, бомбардовање, пуцање, не спаваш, легнеш, пукне, идемо до СУП-а, пошто је радио у полицији, он је

био школовани полицајац као и сви остали полицајци, као његов брат, као брат рођени од Стригића, Мирко, други старији полицајци који су се тамо налазили и нормално резервни неки састав полиције, била је трпезарија па нешто већа од овога отприлике, то је и као кухиња, е ту се тако дошло на кафу, чај, ко је шта пио, мало у некој причи да видимо шта има, шта нема, то сам прешао већ на друго. Него, или је то навече било, сад не знам, лагаћу, да ујутру смо били да идемо код овога треба обавестити неке Хрвате у Каранац да се дођу јавити. Е ту смо са тим службеним возилом нас троје-четворо колко је било, отишли да се обавесте ти људи пошто их ја не познам и не знам ни ко су, ни шта су. Што каже да прође оно време, отишло се до тог места до подне, међутим нису били у кући, пошто Мађарац је знао где станују, с нама је пошо и господин Стригић са службеним возилом „марицом“. Он је остао по страни, ми да би га обавестили, те људе, пошто их ја не познам, Мађарац је био тај који је знао да обавести, пошто нису ни били у кући сви, један, колко је било, ко је био од њих не знам, треба обавестити некога на фарми од њих. У то време у том правцу нисам ни пролазио нити знам где је та фарма била, а она је у правцу, то је неки калдрма пут или какав је, лагаћу сада, мислим да није асфалтирано, можда је, није, или је, до те фарме и неко је позво једнога од њих, сад који је био лагаћу, радио на фарми, где су остали, нема, један вамо, један тамо, да се јаве негде по подне око четири сата. Тако се то и било завршило. Што се тиче самога тога нико више никуд није ни ишао, вратило се ја мислим за Бели Манастир да смо се вратили, е онда поподне, лагаћу колко је било, негде можда око пет сати, шест, и дошао ваљда Мађарац по мене, „Ајде идемо до СУП-а на кафу“. Ајде отишли смо тамо, био у трпезарији ово, оно, сад колко смо се задржали пола сата, сат времена у некој причи, он је у међувремену једном изашо напоље. Вратио се, ту смо још седели извесно време, поново је изашо напоље или је Стригић дошо да га зове да изађе, отишо, није се дуго задржо, кратко време и дође каже „Ајде идеш с нама“, „Куда“, каже „За Јагодњак“. Шта ћу с вама тамо, каже „Ајде идемо нешто превести“, ди ћу у Јагодњак далеко је, ко ће ићи до Јагодњака с овом руком да ми тресе, трнда, нећу. Каже „Идемо пречицом“. Па ајде, вамо, тамо, рачунам пошто знам неке људе из Јагодњака пошто сам радио у ИМВ-у прије, а њих је неколицина, то је ИМВ представништво Ново Место, некад сам радио с њима па прешао у пошту. Ајде па ћемо се видети, пошто се нисмо једно одређено време видели, а и дошо сам из болнице. Кад сам сишо доле „марица“ је већ тај комби је чеко вани. Напред било празно слободно место, то су споредне степенице, не где је дежурана него овде споредне степенице. Ушо унутра, где су, ови су као унутра, није ту ни било неке приче. Пошто је већ оно ноћ била ту има пар праваца пољскога, нешто има асфалта, пречицом ту, те 1991. се није могло кроз то место Петловац пошто су биле барикаде, пролазити Срби пошто су били претресани и привођени и шта ти ја знам,

малтретирани, онда су са том пречицом преко тога као рецимо ту има и пашњак неки и одмах у село идеш, то је на пола пута, а поједини су кроз шуму ишли пругом. Каже „Познаш пут“, знам пут, да не би скренули лево, мада где год скренеш излазиш на тај пут, с тим путем смо отишли, са асфалта скренули и ту нема неких два километра. Има тај напуштени салаш, кад смо пришли ближе Стригић пита „Шта је ово“, па реко то напуштени салаш од овог неког Хорвата тамо, не живи нико ту. „Е одлично“, као ту паркирали ту „марицу“, шта ћемо, каже „Ајде да видимо да их мало преплашимо пре него што дођу у Јагодњак“. Кажем добро. Ајд шта преплашиш, шта, мало галамиће на њих, шта ћу ја, ја не могу ту ништа. Ту кад смо изашли пошто је то запуштено растиње, лево, десно, вероватно је ту како је тај салаш ту има неки пролаз од трактора, од чега, или шта, ту је изгажена трава ту се може ићи, ту ја и Мађарац оно скренули неких десетак метара, па овамо једно 20 метара, колко смо отишли, и ту стали. Стригић је отишо ту неких кроз то неко има стаза нека, према некој рушевини, погледо, убрзо се он и вратио до аута, до те „марице“ и видим да их има више, њих једно тројица. Дошли су ту близу те рушевине, шта је већ било, ту нека зграда, немам ја појма. Ту је било неке оно галаме. Касније читајући онда сам схватио о чему се ради, јер до сад нисам ни, док нисам био ухапшен ни знао у чему је ту проблем. „Чију ви децу желите да убијете, мајку вам јебем усташку“ и ја мислим да је ту био и неки шамар или тако нешто, нешто је било као шамар или шта ја знам шта је било. Није то дуго трајало, чуо се пуцањ. Погледам Мађарца пошто је он био са леве стране, овде ова рука ми била, шта је ово, каже „Ћути“, добро ћутим. После тога се вратили Хрњак и овај Стригић до „марице“, видим изводе силуета се види, мрак онако, иде их више. Шта је, погледали се, ћутимо, шта је ту било прича, било је неке галаме, одједном почела је вриска, то сам препозно од Стригића глас кроз сузе онако и вриштећи и вамо, тамо, „Сад ћу вас све побити“, туда већ не може се видети пошто је онако мрак и зид па се већ нису виделе ни силуете и онда се чули кратки рафали кад се почело то пушкарање из аутоматске пушке. До тога момента нисам ни знало да он има поред себе и аутоматску пушку. Кад је завршило то што је било пушкарање и пуцање окренуо се према нама „Шта чекате, ајде готово је“. Ми погледали један у другог, шта сад, немаш ту шта више причати, шта имамо причати, шта је било било је. Неке приче није ни било, док касније није било приче због чега и зашто да се они наводно су хтели рекла та баба Цвета или како се зове од Бошка Ђурковића, они су ваљда били негде не знам у Мађарској или где су били и шта је било с њима, да су се вратили из Мађарске пошто је Илија погинуо ово, оно, сад ће као поубијати њихову децу, а пошто су они неки кућни пријатељи и шта ти ја знам вероватно то је била нека освета да ли од стране, ја то не могу да тврдим, јер ја о томе после тога догађаја с никим и пред никим нисам причао јер сам сматрао, пошто ја више нисам био у

полицији у резервном саставу, био сам до рањавања, после рањавања ја сам понекад дошао у полицији и многе сведоке ови који су овде сведочили, то су све негде из Хрватске дошли и шта ја знам, неки су били полицајци, неки нису. Познаво сам тога, упозно сам Ускоковић Перу и нажалост данас му је сахрана покојног Душана Будисављевића, тако се звао, он је радио исто у Загребу, данас му је сахрана и сматрао сам да није моја дужност да било коме причам јер тако је било речи да се не прича пред никим. Ја сам реко што се мене тиче ја нећу пред никим да причам шта сте направили, шта је се десило, из мојих уста неће ићи никуда. Ја пред никим, ево до овога хапшења док ме нисте ухапсили за чега се ја теретим, не знам, нисам ни знао због чега сам овде и зашто се теретим и ко ме терети и због чега јер знам да сам чист што се тиче пред Богом, то починио нисам, нисам имао разлога јер толики велики пријатељи ја и Илија покојни да би ја направио неку освету нисам био, нисам био толики пријатељ. Знали се јесмо и познавали и Бошко Ђурковић је рекао ја јесам био једно два пута у њиховој кући и дан данас да ме неко одведе ја не бих знао где њихова кућа се налази, нисам имао везе. Хоћу да објасним, изјава значи читајући ове изјаве на крају ће вероватно испасти од стране господина Стригића да није чак ни он из аутоматске пушке пуцао да је то неки чобан или не знам ја ко, мали зелени дошо па то учинио. Нашао је сведоке који имате адресе, места рођења, ко су и шта су, то су сведоци његови, морам метити наочаре, ја се извињавам. Ево овако Перо Лукановић, Бошко Ђурковић, Љиљана Ђурковић, Мирко Стригић, Радомир Видаковић, Никола Малинић, општина рођења или шта ја знам где су, Маглај, Добој, сви из истог места. Нормално земљаци па ћемо се заштитити, да заштитимо. Стрпаћемо на Жутога пошто Мађарца, нема ко против њега да сведочи, стрпаћемо њега. С друге стране у његовој изјави читајући што је могли сте да утврдите и видите да је чиста лаж, пошто је живио где је живио у месту Каранац, то је место удаљено неких 10-14 километара колико, отприлике, није ни битно. У то време господин Стригић је имао „Мерцедеса“, мој ауто, у једној изјави што је и реко отишо је код брата, што је чиста лаж. Брат у то време му био ту, возио „Рено“, то знам, касније је имо више кола пошто господин Стригић ништа никад у животу није радио, само је шверцо и крао, ситни и мало већи криминалац у односу, полазим од себе, на мене. Од кад знам за себе увек сам радио, имате радну књижицу, једино кад сам прешао овамо мученик због година нисам могао да добијем посао јер до 35 година примају, ја сам имо већ близу 40, а нисам имао пара ни да платим 3.500 у оно време марака да би отишао у сојару, јер тако је било време, за месец дана или годину дана добијем отказ, не могу вратити паре, а нисам имао пара у односу на њега који је трговао са аутима и продаво таблице ком је стигао по Србији и Косову, шта ја знам, то није битно али је имо свој ауто, а он је тад дан два километра, како он каже, то је улица дугачка ишао пјешке и у ратној ситуацији ставио прст, данас ти неће стати а не онда, ко

је онда се возо вамо-тамо, а имаш свој ауто, оставиш у Белом Манастиру идеш стопом кући, а није живио тамо у кући зато што лаже, госпођа Јасмина Плавшић је сама рекла да је господин Стригић живио у згради, а живио у једној згради у којој је узео хрватски стан, није ни то толико битно, брат му је код основне школе, средњошколског центра станово што је и господин Здјеларевић реко преко парка, што господин није рекао, па је касније рекао да је узео ауто, па од овога, па од онога, овај, онај, свака изјава различита, на крају да би испало да није он. Да скратимо тотално причу јер не могу више издржати, готов сам, а бићу готов након ових, ако будем осуђен поготово.

Све што је изнео, изнео је лаж. Шта је имо у договору господин Хрњак с њим и где су они ту били не знам зашто су се тако договарали и нису договорили добро и лажно сведочили против мене, а сматрам да ћете бити, да ћете разматрати ово све, па да видимо да ли је то то, само да видим да нисам сад негде смото, ево га Секанић Стокан да га нађем. Не би човек тамо лагао, ипак је био тамо у затвору и овако су га убили па би рекао, ово морам овде, негде сам то нашао, али сам толко збуњен да не могу сада. Ево овако, то је исто дао изјаву овога што су убили Секанић Стокана у Хрватској кад му је било суђено, па каже „Сећам се да је постојала особа која је била кључар тога подрума и она се зове Хрњак Бранко“, могу вам ово доставити да погледате и који је датум, а вероватно да имате то. Ништа ја не лажем, само кажем оно што је истина. Моји сведоци сви су живи, добро неки су можда и помрли, многи се боје, они све сведоке што су набројали и који су битни за овај случај нажалост су мртви, нажалост су мртви. Овде ћу вам покушати да видим да ли ћете схватити то озбиљно или неозбиљно, поготово овај Пера Лукановић, како се зове, и онај из Болмана одакле је, где се нису, заједно дошли људи, нису се могли договорити да ли на томе салашу терала их полиција или није, сад ви ћете одлучити коме ћете вјеровати, овај је реко да је била војна полиција отерала, овај каже „Не, нико нас није теро, отишли смо сами“, сад ви ћете одлучити коме ћете веровати, е сад ћу вам зато и овде као овако. Почећемо од овога Мирка Стригића, а ви то сад погледајте па одлучите ко, шта, како, више нисам паметан, глава ми је.

Ево овако, од 13.12.2011. - страна 34/51, овако адвокат Павле Литричин каже овако, пита господина Мирка Стригћа: „Ја бих имао само једно питање, односно да вас питам на неки моменат. Да ли се сећате догађаја у Градској кафани у Сомбору“, нисам био, али нека буде да сам био, „Када сте били са Пером Лукановићем и Малинић Миленом кога сте тамо срели?“ Мирко Стригић брат рођени од Слободана каже: „Да, ишли смо ми тамо неким другим послом, дошли у кафану сасвим другим послом“, продавали свиње из свог села, да не би остало не знам коме.

„Дошли у кафану сасвим другим послом, био Зоран Вукшић и Мађарац и ја сам им пришао, познамо се, ми смо из Барање, знамо се и прије рата. Можда минут-два оно чисто да стојимо, сјели смо тако, како сте“, значи сјели су, „Здраво, здраво. Зоран тад више није имао тај авион“. Авион никад нисам ни имао, авион је оно, ја сам имо фиксаторе, имате у документацији кад су ми скунити, а можете и проверити, скинуо као ту лонгету, „И само сам питао како сте, шта радите, добро су, како ти је рука, не знам шта му је то требало, сматрам да се тад залетио, па каже, добро је, добро је, већ ме проверио, већ сам оног млађег и покаже руком, мислим јасно показао шта је направио“, док господин Перо Лукановић, само да га пронађемо, толико ћете ме извинити, ту сам ја савио то, али мука, мука. Ево овако он је рекао да се срео са особом коју не позна, са Вукшић Зораном. То му је поставио питање председник већа, док сведок Перо Лукановић каже „Нека прича се провлачила да је нешто, пошто је кафану држао Зоран сећам се тамо испред његове куће мало од њих је односио воду“, то мисли ваљда на ове Чичкове, „значи функционисали су, они су добро тад али после тога страдавања разне приче се чују. Била је то као нека прича да је он нешто, један од њих од тих Чичкових, сад не могу да знам, можда је то тај средњи био, не знам тачно, наводно да је он нешто са, да ли му је то била жена, са девојком Зорана, ја мислим да Зоран није био ожењен, не могу се сетити тога да ли му је то била девојка, конобарица која је радила тамо па су били у интимне односе“, а он је изјавио да сам ја био са Зораном, у ствари не са Зораном, него са особом коју не позна, а овде је описиво да Зорана добро позна. Сад ћете ви одлучите од њих коме ћете веровати, ја да имам брата да се налази на оваквом месту ја бих за рођеног брата тако сведочио, а ове изјаве не знам шта им је то требало, а имате и овде за господина Стригића и документацију, а то се види деведесетих година била је таква ситуација и преко и овде да се свашта могло, толику моћ имо његов брат да се то реши питање, то сте проверавали да се уништи документација за шта је господин Стригић био притваран, не једном него више пута. Код мене то не можете наћи јер никад нисам био, увек сам био чист и данас сам чист. Е ја толико, не бих сад више имо да нешто оно причам, не могу више, ви ћете одлучити о свему као и Хрњак који је лаго да ме не зна, а нажалост не могу ништа да потврдим пошто су ми и отац и мајка од муке поумирали овде и свега овог што се дешава, тако и брат, нисте ми дозволили ни да одем на сахрану. Хвала вам. Отишо сам на шест недеља, надам се да нећу умрети овде. Немам више шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само још једно питање, да ли прихватате реч Вашег браниоца?

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Хвала Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Стригићу, колико Ви имате отприлике?

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па ја ћу, потрудићу се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

У ЗАВРШНОЈ РЕЧИ ОКРИВЉЕНИ СЛОБОДАН СТРИГИЋ

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: ....02.40.44.... уморни сви од овога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само Ви изнесите Вашу завршну реч.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Господине председниче, поштовано судско вијеће, поштовани тужиоче и браниоци у поступку, желим да вас поздравим и да дам своју завршну реч. Пре него што почнем желим да кажем господине председниче да ја подржавам рад максимално овог суда по питању ратног злочина, да се одговорност свих оних који су починили ратни злочин да се сведе на појединце јер народ српски никада није био геноцидан народ и не може носити такву одговорност, а ја се као појединац не осећам крив за ништа што ми се ставља на терет у овом поступку у суђењу за ратни злочин и желео бих да скренем пажњу, нисам стручан да припремим ову завршну реч како би требало, али морам да наведем да сам имао проблем за свих 28 месеци суђења овде по питању погледа правном, како да кажем што се тиче мојих браниоца адвоката, с обзиром да за 28 месеци по службеној дужности ја имам већ по реду петог адвоката који је постављен пре два дана господин Милић Вулић, који мислим да није ни адекватно изнео завршну реч по питању моје одбране, тако да би ја малтене требао да позовем и господина Милета Вигњевића, Трифуна Ашковића, Милоша Палигорића, Павла Литричина и господина Милића Вулића јер они су само упознати у неким деловима, сегментима, ниједан није био присутан овде од почетка до краја, тако да ћу ја морати сам да покушам да се одбраним од ове тешке оптужнице што ми се ставља на терет.

Као што сам вам 01.11.2010. овде први пута у обраћању вама рекао не осећам се крив ни по једној тачки оптужнице, само се осећам као човек како би то прецизирао, што сам био на том лицу места, остаће ми та љага и срамота, а да сам нешто договарао или нешто учинио, мислим да сте то у поступку схватили да ниједан доказ против мене не постоји, овде што је господин тужиоц навео по питању мога учешћа у свему томе. Ја у томе нисам учествовао, нисам то договарао и нисам то учинио и мислим да би суд морао да цени моју искреност максималну јер ја се трудим да од првог дана помогнем вама као судском вјећу да се истина зна, јер мене то боли 20 година, ја сам с тим људима одрастао и нисам имао никакве разлоге да

им учиним било какво зло, што сам у поступку захтевао да се саслушају поједини сведоци који су ми одбијени, њих шест сведока, после ћу да кажем имена, да се у поступку наводи где сам и спомињао да сам припаднике Збора народне гарде Републике Хрватске који су били наоружани у униформама предао у СУП Сомбор, није ми ни падало на памет да неког од њих убијем, а не да убијам неке људе с којима сам ја одрастао у селу који се нису никоме замерили, која је била поштена породица. Исто тако спашавајући МУП-овца припадника МУП-а Републике Хрватске Ковачевић Ивицу кога су Срби на барикади пуцали на њега и он на њих, кога су стигли у кукурузу и хтели убити и њега сам спасио, оружје смо му одузели, возило су му хтели узети, то сам му вратио и човек је остао жив и здрав, што је сведок Лукановић Перо потврдио да је исти момак тај дошао у Осијек приликом размене Пере Лукановића и потврдио да му је Перо Лукановић помогао, а да га је Стригић Слободан спасио да га не убију. Хтели су му узети неки бедни „Југић“ тамо и то сам му вратио и све. Једино му нисам вратио аутоматску пушку, бомбе и пиштољ, не ја, него Срби са барикаде али нисам дао ни да га убију, а ако нисам такве људе убијао који су пуцали на мене у то време и који су били припадници хрватских снага па зашто би убио породицу Чичак која је била с нама Србима на положајима на првој борбеној линији у месту Биље, нисам ни имао такве разлоге.

Са породицом Ђурковић, како да вам то објасним, мој отац је пореклом из Босне, као и тај Бошко Ђурковић. Ја сам за тог Бошка Ђурковића знао да је он био пријатељ мога оца па сам из једног поштовања када сам год прошао поред њега, отац ми је страдао кад сам био две године, земља га је затрпала, нисам га упамтио, мајка је после умрла, из поштовања према томе Ђурковићу сваки пута када сам прошо и поздравлио га и рекао „добар дан“, па тај мени никад није рекао добар дан у животу, тај је био такве преке нарави, а ја сад, гадно је да то кажем, као што је и његов син Илија био преке нарави у самом почетку рата он је радио као неки инспектор полиције, ја га нисам ни познавао, знам да је прилично био бахат човек, кад наиђе мораш му се склонити са пута, нисмо се ни поздрављали али сами почеци сукоба рата прилично бахат човек је био и ја не желим да грешим пред Богом а да га нису убили Хрвати па њега би убили Срби како је он, Боже опрости, гадно понашање имао и бахато и екстремно, а ја нисам имао никакве разлоге да се светим за једног Илију Ђурковића да учиним, како да кажем, услугу Бошку Ђурковићу јер ако данас сутра моје дете буде страдало од некога, ако се треба светити, онда ћу се лично ја светити за моје дете, а нећу наговарати овакве несретнике као што је то био Вукшић, Хрњак и Мађарац.

Господин тужиоц ми је одбио овде на захтев да се саслуша шест сведока, које ја мислим да су мени били битни у поступку, са образложењем да се ради о одуговлачењу овога предмета, а ја могу да вам кажем, не бих сада да вадим транскрипте, ја ћу само рећи да не губимо време јер смо уморни сви од овога, ја ћу само рећи да имате транскрипте где 03.03.2011. страна 2/74 пуномоћје ми отказује Ашковић Трифун и поставља се господин Милош Палигорић који тражи да се процес одложи тај дан јер он није упознат с предметом и на моје инсистирање предмет је, како да кажем, судски процес је тај дан претрес одржан и није ми био циљ да се одгађа овај поступак, него ми је циљ да се што пре заврши и да дочекам ту моју слободу јер ја већ робијам 20 година због свега тога што се десило и док будем живио то ће ме мучити и патити.

06.06.2011. – страна 2, такође мој бранилац Павле Литричин није се појавио на главном претресу и лично сам код вас инсистирао да се одржи претрес али ето по службеној дужности, по закону нисмо могли па је одгођен, хоћу да кажем да ја нисам тај који је продужавао овај судски поступак, него сам напротив желео да се што пре заврши. Ја морам да се осврнем сада на саму оптужницу, ја се извињавам господину тужиоцу али то је моје схватање тако и ја морам да кажем да имам осећај да је ова оптужница има неку политичку позадину из разлога што у мојој Барањи где сам ја одрастао, како је то сам тужиоц навео, ја то и не знам, немам те податке, ја нисам био та особа као Вукшић да је ишао тамо-вамо и убијао и шта знам шта је радио све, али у тој Барањи је убијено преко 100 људи Хрвата или не знам Мађара, не знам кога и ја се бојим да се овај поступак од стране тужилаштва води у смислу политичке позадине да треба тај ратни злочин од 100 људи да се преломи на нама четворици, да би се измирили односи не знам Срба и Хрвата или државе Србије и Хрватске преко мене да се ломи, ја мислим да нема смисла јер ја немам везе са ни једним ратним злочином, ја нисам починио ни једно убиство, ни један ратни злочин. То је моје мишљење.

Што се тиче саме оптужнице она је за мене, ја се извињавам господину Веселину Мрдаку тужиоцу, она је за мене написана неозбиљно и неодговорно. Када сам ја у питању Слободан Стригић све у оптужници се претпоставља а конкретних доказа против мене нема, све су то сумње и претпоставке које у поступку од 30 месеци нису с ничим поткрепљене и она је без и једног доказа и темељи се на изјавама окривљених Вукшића, који је за мене све у овом поступку слагао, изнео неке тачне детаље, био је ловац, био је поштар и тако неке глупости, а оне детаље што су битни као и сад у завршној речи прескочио опет тог Ђурковића и Здјеларевића за које ја сам убеђен да су то носиоци тог злочина и имају одговорност као и Вукшић, Хрњак и Мађарац и Душан Мађарац, темељи се на изјавама

Вукшића и Хрњака које смо у поступку и доказали да не говоре истину, а ја ћу мало касније по транскриптима да вас подсетим само на њихове лажи које су касније у поступку доказане све контра ономе што су они рекли од стране сведока, не од стране мене јер они су мало бесни на мене овде због свих тих мојих пријава и прича, само не схватају да требам ја бити бесан на њих и јесам, јер ја сам овде због њих, а нису они овде због мене. Што се тиче оптужнице од 10. маја 2012. промену оптужнице, ја сам очекивао да се мене ослободи јер у целом овом поступку ниједан сведок ме није теретио, ни један сведок ме није теретио. Оптужница је сама себе довела у питање са писањем у случају на пример где је у промени оптужнице написано 10. маја 2012. када је господин тужиоц прочитао нову оптужницу, он је навео да су два НН лица са Вукшићем и Мађарцом одвели породицу Чичак, а у истрази сведока који су јасно, па тако и Јадранка Чичак од 06.12.2010. године на страни 20/23 и 21/23 где смо били направили пропуст да сам ја замолио да се врати па да може да покаже Бранка Хрњака, она је тачно прецизирала жена и рекла је, Јадранка Чичак је супруга покојног најстаријег сина Ивана, она је прецизирала тачно: „Био је Зоран Мађарац, био је Зоран Вукшић Жути, био је Бранко Хрњак“, чак се у судницу вратила и показала на Бранка Хрњака и мислим да је рекла „Ово је господин Хрњак што је одвео моју породицу из куће“, значи тачно је прецизирала, не ради се о два НН лица господине тужиоце, него се ради конкретно о особама што је најугроженија особа потврдила супруга покојног Ивана Чичка. Исто је то потврдила мајка Анђа Чичак која је у Осијеку сведочила, имамо транскрипт од 29.03.2011. на страни 8/19 где је исто потврдила Вукшића, Мађарца и за Бранка Хрњака је рекла да је чула у дворишту да они коментаришу и да га зову именом Бранко Хрњак или не знам тако неке ствари.

Јуче приликом изношења, који је то датум, то је 30. мај 2012. јуче, госпођа Радмила Бјелетић бранилац Бранка Хрњака је покушала да доведе ове исказе у сумњу по питању окривљеног Бранка Хрњака, покушала је да доведе у сумњу исказ Јадранке Чичак и Анђе Чичак да оне нису сигурне да је то тај Бранко Хрњак и да га желе само натоварити или не знам како да се изразим, а ја морам само да скренем овде једну пажњу да се овде у тој великој несрећи што су те две особе доживеле ради се о великим људима јер и мајка и снаја и мајка деце и супруга оне су свесне и знају да је Слободан Стригић био на лицу места где је њој убијен отац и три сина и она свесно тврди доле на крају на питање тужиоца Марковића „Тај четврти кога не познате, је ли то био Слободан Стригић“, она децидирано одговара „Не, није Слободан Стригић код нас био, није никада долазио“, то је потврдила и Јадранка Чичак и Анђа Чичак, а знају да сам био на месту где је њихова фамилија убијена, па ја не знам ко би од нас то прећутао, вероватно ја крећем од себе, ја бих сигурно товаро некога тога ко ми је

присутан да ми је дете убијено, е сад он је био, ја бих реко био је и он јер не бих то могао да опростим, али не, оне су показале своју величину, тако да тврдње госпође Радмиле Бјелетић што се тиче Бранка Хрњака су тотално нелогичне.

Имали смо сведока Бошка Ђурковића од 13.12.2011. на страни 4/51 који је овде сведочио и потврдио да су један дан га тражили али не зна ко, а да су други дан дошли Вукшић, Мађарац и Хрњак, с тим што се он да будемо искрени, видели сте и сами, прави овде луд, ништа не зна, не зна ово, не зна оно, али је потврдио да су особе код њега биле и спомињао је неку главу, глава тамо, глава овамо, па ето Чичкови су страдали па сад се не зна зашто су страдали и није хтео ништа да каже док га ја нисам подсетио да ми је он једном приликом у бањи рекао да су расправљали у кући конкретно о убиству породице, да су они били. Имали смо сведока Љиљу Ђурковић која је 13.12.2011. страница 19/51 исто потврдила да су исте особе дошле службеним возилом код њих, да су један дан тражиле те особе Бошка Ђурковића па га нису нашли, па су дошли други дан исто Вукшић, Хрњак и Мађарац, да су с њим разговарали али она жена каже да не зна о чему се ту разговарало јер је улазила-излазила, у сукобу са Бранком Хрњаком који тврди да никада није био, она му је одговорила онако, мој утисак, некако уморене особе која му је уморно одговорила „Бранко, па ми се познамо, па ми смо заједно радили у полицији у Белом Манастиру, у СУП-у Белом Манастиру, па ти си код нас био“, да би се та особа, не мени, мој брат обиђе њих и снаја, да би се та особа жалила да ју је Бранко Хрњак, што овде имате на снимку после суђења тада 13.12.2011. сачекао овде и претио, што је она то изнела, да би му она одговорила „Бранко, па ви сте били, мени је жао вас свих али ви сте били“, а он јој је претио, каже „имам два сина“. Један му је неки криминалац тамо кик-боксер неки из Немачке па ће она stradати ако он буде осуђен, тако да је ишо још даље са својим безобразлуком у свему томе, а иако у овој групи спада у најстарије, мислим да је он најстарији, он је требао имати довољно памети па да се не петља с обзиром да је дошао из Славоније, те људе није ни познавао, а да иде у нечије село па да побије људе које не зна.

Од 28.04.2010., ја имам то све подвучено, сад да не губимо време, ја ћу само рећи тачно па ви то можете, извините ако није проблем и сами, а могу и децидирано прочитати али мислим да није потребно, од 28.04.2010. страна 11 и 20 сам тужилац се не слаже у промени исказа Бранка Хрњака тврдећи да се то не слаже са доказима које има, а сада исти у промени оптужнице то прихвата и пише оптужницу на основу изјаве Бранка Хрњака и Зорана Вукшића, а сам човек господин Мрдак Веселин се не слаже с њима у њиховим исказима и не верује им, а на основу тога опет пише једну оптужницу за мене на основу изјава Хрњака и Вукшића, овде

сам рекао оптужницу против мене су саставили окривљени Вукшић и Хрњак, а сад ћу вас подсетити на њихову неискреност. Тужилац наводи да сам ја скренуо негде лево са пута, а ја ћу вас подсетити да то није било скретање негде лево него да је то била пречица за команду војске и сада вам кажем да не знам где је била, да ли у Јагодњаку или у Болману и сада не знам где је била али и тада ми није речено да се то иде у команду војске, него ми је речено да треба одвести, не знам једног или два Хрвата у Болман или у Јагодњак, а после се то испоставило као нешто војске, вамо, тамо, а ја не знам, нисам никад ту команду војске ни видео нити знам, после сам имао информације да је то постојало али ја то нисам никад ни видио нити сам знао, а имали смо сведоке докторицу Плавшић Јасмину која је 31.03.2011. страна 12/31, каже „Да, то је била пречица којом се ишло за та места из Белог Манастира“. Имали смо сведока Рајка Миловића који је иначе из тог Болмана који је 12.03.2012. на страни 13/58 исто потврдио да се то ради о некој пречици.

Ја морам сад прокоментарисати само, ја се извињавам господин тужиоц је одбио да се саслушају следећи сведоци па ја ћу набројати само имена: Зоран Крчевина, то је припадник Станице полиције СУП-а Сомбор којег сам ја предложио у смислу јер он је био 1991. године присутан са Ђорђетом Огризовићем у, не знам шта су били на којој функцији, али они су били присутни кад сам ја марицом довезо припаднике МУП-а Републике Хрватске, како да кажем, униформисане и њима предао те људе, па сам у том смислу предложио тога Зорана Крчевинца да се то потврди јер ако нисам те Зенгисте убијао па не убијао ни ове моје.

Јосип Крушковић, ја не знам како да дефинишем ту особу, он је по питању криминала, има га свугде, он је из мог села, из Бездана, када сам ја изашао, када ме је, захваљујући господину Мрдак Веселину и Милану Дилпарићу пуштен сам 12. фебруара на слободу, после нека два месеца, ја се захваљујем, пуштен сам да се браним са слободе, том приликом сам тога малог Јосип Крушковића срео и он стао је аутом и малтене изљубио ме, а пре тога нисмо ми никада ни контактирали, јер је он по питању криминала тако склон свему и свачему, онда се он изненадио и питао мене, па како сам ја изашао, како сам ја изашао, како сам ја пуштен, па сада ме мало збунио, нисмо ми никада ни контактирали, „Зашто питаш?“, па каже он, „ја сам исто био ту у Специјалном тужилаштву у затвору“ није рекао зашто, нисам га ја ни питао зашто и споменуо ми у моменту да је био у соби са господином Бранком Хрњаком. Сада када ми је то споменуо, то је мени било мало занимљиво и он је мене позвао на кока-колу у неку пицерију „Роману“, попили смо пиће и каже он, „знам ја“, каже, „питао сам ја Бранка Хрњака и он је рекао како се то десило и да ти ниси никога убио, а ја сам њега питао,у смислу како Стригић није спасио те своје, на чега је Јосип Крушковић мени рекао да му је Бранко Хрњак одговорио да је нешто

покушао ми би њега тамо убили. Е сада да ли је он мислио да би мене убио Вукшић или Маџарац или он или заједно, ја не знам, али кроз истрагу смо доказали да су сва тројица од првог момента упетљани у тај злочин, у тај договор о ходању тамо и вамо и онда ја не знам шта би се ту и десило да сам ја било шта и покушао, да сам, имао сам намеру када су Анту Чичка водили, имао сам намеру да их сву тројицу убијем, мислим на Вукшића, на Хрњака и на Маџарца, али нисам имао снаге ни да дигнем пушку, колико сам се бојао и док сам пришао, било је све готово, све се то десило брзо.

Предложио сам Ласо Ђусику, то је један Мађар из мог села, из Каранца, а имали смо овде Патаки Ласла сведока, који је навео да је тај Бошко Ђурковић рекао за свог сина да ће убити десет Хрвата и да ће, не знам, протерати све. Овај Ласо Ђусика је управо имао проблем са Бошком Ђурковићем, који га је истерао из куће, хтели су га убити, јер му је наводно неки кум Хорват Ивица исто мој пријатељ са којим сам одрастао, писао из Осијека, па сам рекао да ми пише усташа из Осијека, па га треба убити, па су дечке истерали, па није знао да бежи пешке, преко границе миниране за Мађарску, шта да ради, па ме молио да му одвезем само жену и дете, па ће он некако доћи. Ја сам ту донео одлуку, нисам имао проблем, ја нисам имао проблема да изађем из Барање, могао сам изаћи када сам хтео, нисам имао никаквих проблема, препрека и ја сам њега и његову породицу одвезао у Мађарску и тамо сам их како да кажем, помогао у животу и дан-данас ми се захваљују и поздрављају ме, а нисам ни знао када су ме поздравили његов брат Лацо Ерника ме исто поздравио и каже, „ти си мене спасио из затвора из Белог Манастира, мене су у неку гаражу затворили, ја бих завршио у Борову, ти си наишао“, а ја се тога и не сећам, али за овога његовог брата Ласо Ђусику знам да сам их одвео и да сам им помогао.

Предложио сам четвртог сведока Стјепана Кељменца, припадника хрватске полиције, који је водио осам припадника хрватске полиције 1997. ил не знам тачно када је почела мирна реинтеграција у Барањи у састав Републике Хрватске, углавном свако јутро је долазио са њих осам и он је био њима командир. А он је радио пре рата са мојим братом, у полицији, ја сам њега познавао и ми смо се свако јутро и поздравили и кроз разговор да ли су открили све злочине, одговорио ми је да нешто јесу, нешто нису, питао сам га конкретно да ли знају шта о злочину над породицом Чичак. Рекао је да не знају. Ја сам га одвео на прелаз, на Биље код УНПРОФОР-а где он прелази, где мора свако јутро када уђе да се пријави и када изађе да се одјави, све сам му то испричао шта се десило и пошто је он био, како да кажем, шеф, командир тих људи које је водио, па ја и очекујем да је он службено и направио белешку и ја сам захтевао да се он саслуша и он је одбачен у објашњењу да је овде у питању одуговлачење поступка. Ја бих

волео да се овај поступак завршио, господине тужиоче за осам месеци, ми сви знамо „нинбершки“ процес је трајао осам месеци, где је суђено 22 нациста за 70 милиона људи који су убијени у Другом светском рату и завршен је за осам месеци, а ја долазим овде поштено и часно 28 месеци и мени је циљ да се исто ово заврши и да се реши да будем слободан човек.

Предложио сам сведока Перу Милиновића, Перу Милиновића сам предложио, он је мој школски друг којем сам ја у присуству Николе Малинића и овога Чедо Марушића испричао после пар дана, да је Вукшић, Хрњак и Маџарац, да су те људе поубијали, јер ми смо сви школски другови Анте Чичка, а Перо Милиновић, он је имао дечко тако неке проблеме и заједно смо одрасли као сиротиња и беда, али ето имао је неке проблеме, па сусрет са трећом врстом, вештицама, ђаволима, не знам ни ја шта, у моментима се изгуби, полуди и не полуди, али сам га предложио на околности јер је у моменту сведок Драган Штрбац који је остао у мом селу, ради у МУП Републике Хрватске, исказом путем видеоконференције из Осијека, једном потврдио да је Перо нешто споменуо да је Стригић рекао да је пуцао, да није пуцао, па сам хтео само да се позове у том контексту, да се разјасни, да питамо Перу, да ли сам ја пуцао или нисам пуцао, да ли сам ја рекао да сам ја некога убио или да нисам рекао. Међутим, није позван, због неодуговлачења поступка. И на крају сам предложио Зорана Ристића, он је мој школски друг и друг Анте Чичка и од Анте Чичка, покојног супруга Анита је удала се за Зорановог брата Илију и они данас живе у Енглеској, а тај Зоран Ристић је био на барикади када су не знам, окривљени дошли по ове, па нису ми требали то да потврђују, то су већ сви потврдили. Него у једном делу Јадранке Чичак је рекла да се са барикада пуцало на ту сахрану, па питао сам га ја, да ли је могуће да је неко пуцао и на сахрану, он каже, није нико пуцао, ја сам био на сахрани, па на те околности сам га предложио, али мислим да је небитно.

Ја сам убеђен да сте Ви као судско веће схватили сада за ових 28 месеци вођења овог поступка, шта се ту све одиграло, издешавало, тако да небитно хоће се позвати или неће се позвати.

Ја ћу сада, можда сам нешто и прескочио, извините, због великог броја транскрипата, па да се сада не враћамо да завршимо што пре.

Ја ћу сада покушати ово на брзину да Вам исто прочитам те транскрипте, али не би их отварао. Имамо изјаву овако, имамо изјаву од 28.04.2010. године на страни 3, где госпођа Радмила Бјелетић, мислим да је то јуче коментарисала, када је рекла мој први сусрет са Бранком Хрњаком је било, како је Стригић пуштен, а пуцао је у људе или нешто у том смислу, немам транскрипт па нисам то баш ни регистровао, ни упамтио. А да Вас

подсетим само када је Бранко Хрњак се одлучио да говори истину и када је ишао да да промену исказа 28.04. пред господином истражним судијом Миланом Дилпарићем, каже следеће: „Такође је Вукшић извадио пиштољ и пуцао поново човеку у потиљак, то сам видео својим очима“. Човек износи истину и каже, „то сам видео својим очима“, описује убиство оца Винка, значи он је то гледао и видео убиство оца Винка, где Зоран Вукшић пуца човеку у потиљак, а имамо у списима а ја ћу се само вратити на вештака, господина Душана Дуњића који 13.03.2012. године на страни 7/20 наводи да Винко Чичак има прелом костију грудног коша и леве надлактице, а не прострел потиљка. А он се одлучио да каже истину и одмах у старту је слагао истражног судију. И могу да кажем и сада успут, када сам већ код њега, Бранко Хрњак ниједном није отишао за Вукшићем и за овим Маџарцом, само када је четврти, Анте Чичак одведен, онда је отишао, а то је погрешно схватио, ваљда је имао намеру промене исказа у том смислу, ја сам видео сва убиства, они су сви убијали, ја нисам видео, па ћу ја добити неки статус сведока сарадника или заштићеног сведока, да ли је то била позадина. Па то је и госпођа Радмила Бјелетић јуче је прокоментарисала, како је то испало сада још тежа околност на њега што је променио исказ, па је рекао да је ишао тамо. А ја ћу му помоћи овом приликом и рећи искрено није ишао никуда, стајао је иза возила, да ли је отварао врата или затварао врата, ја то не знам, али када је четврти одведен, онда је отишао за њима. А у три случаја је стајао иза возила, као што сам ја у првом случају седео, а у другима сам био поред возила, а господин Зоран Вукшић је водио и убијао и Зоран Маџарац.

Имали смо овде изношење да сам ја претио господину Бранку Хрњаку, а имали смо и овде сведоке од 14.12.2011. године, страна 8/65, Дражен Матин који је потврдио да је са мном наишао, не знам ни да ли сам код њега ишао по неког штенца или нешто је продавао штенад, ротвајлера и потврдио је да му ја нисам претио. Имамо Драгана Марјановића, од 13.12.2011. године, страна 27/51, који је такође у свом исказу рекао да ја у кући Бранку Хрњаку никада нисам ни претио. И што би му ја претио данас, а он сутра опет дође код Бранка, види ауто испред куће и опет дође унутра. Па како можеш доћи на место код некога ко ти прети, онда га ваљда мораш обилазити, или не знам шта да кажем. Транскрипт од 28.04.2012. године, страна 11, господин тужилац, господин заменик тужиоца за ратне злочине, господин Веселин Мрдак каже, „знате ли Ви да је Стригић још пре тог датума неколицини људи све то испричао, још пре него што се Вама обратио“, на основу свих тих лажи и неистина, господин тужилац је формирао оптужницу против мене, на основу изјава Хрњака и Вукшића, јер других доказа и нема. А и сам тужилац се с тим не слаже и каже имамо у списима да је то Стригић пред свима рекао и да се вратим на то да сам тај злочин пријавио војсци Србије тада Југославије и да сам био у

соби 169 где сам сада био, пре 20 година сам ту био. Овде сам провео 24 сата ако сам нешто прећутао, прећутао сам у смислу јер се нисам сетио. Знам да ме је господин неки у плавој како да кажем свечаној униформи водио кроз ходник, носио је те моје папире и списе, знам да сам био на неком разговору ту и знам да сам после 24 сата пуштен одавде и све сам то рекао што се десило али овде сам био по питању ратног злочина и пуштен сам а госпођа Радмила Бјелетић јуче, бранилац Бранка Хрњака 30. маја 2012.године, изнела је неку сумњу као гледајући у списе а лично сте ми Ви ја ћу доћи до тог детаља, прочитали мени и другима да је Слободан Стригић био овде и да се против њега водио поступак за ратне злочине а мислим да није био никакав проблем да господин тужиоц и не знам како да кажем систем ове државе нађу мајора Вишњића који је био у Парагову по питању неке војне безбедности, који је са мном обавио разговор око тога и неки старији водник Бериша, па то зна војска одмах, то сад телефоном да назовете одмах ће знати о коме се ради, па се људи доведу па се саслушају, јел тај Стригић причао о томе или није причао о томе. Ја морам сада да на тврдње ове што је било пуцања, није било пуцања, 13.03.2012.године, страна 12/20 колико се сећам, на Ваше питање господине председнице судском вештаку господину Дуњићу сте поставили питање да ли би неко могао ове људе како видите на фотографијама колико се ја сећам, да их погоди у овом положају. Господин Дуњић судски вештак одговара „не може се закључити да су они у овом положају задобили ове конструктивне повреде“ јер није ишао правилно не знам како да то објасним, није ишао немогуће их је у том положају погодити у лежећем како су људи били убијени а да имају такве прострелне ране. То говорим у своју одбрану због мога пуцања. Бранко Хрњак је у једном делу био поштен када је, ја сам и да прецизирамо још само једну ствар око мога пуцања, ја сам вама овде сам рекао када сам кренуо за њима десетак корака, да са моје десне стране ме, не знам ни ја шта ме је уплашило. Ја сам крај моје ноге пуцао један или два метка или три метка, не знам. А Бранко Хрњак је у свом исказу то и потврдио. Како је потврдио? Рекао је „четврти је убијен одма ту десетак метара од возила“. Знао је да сам ту пуцао па је то тако рекао Стригић је пуцао ту у четвртога. А то се и десило кад је четврти одведен да би господин тужиоц господин Веселин Мрдак заменик тужиоца за ратни злочин рекао њему и питао га а ко је тог четвртог однео не знам 30 метара-40 даље на хрпу тамо код других? Он је рекао „није нико, ту је остао“ да би господин тужиоц њему рекао „то се не слаже са нашим материјалним доказима што ми овде имамо“. А опет на основу те изјаве Бранка Хрњака, опет се формира та оптужница против мене. И да разјаснимо то убиство нисте ви открили у поступку или тужиоц или да је Вукшић Зоран рекао против мене то или Бранко Хрњак. То сам ја сам рекао. Нису они то споменули „ј Стригић је прећутао“. Нисам ја ништа прећутао, можда сам нешто заборавио. Ја се овде браним истином и само истином. Они се бране

из измишљања. Сада да поновимо цели процес, неће знат шта су рекли а ја сам спреман и добровољно а могу и они се укључит ако то желе, ако има неко медицинско вештачење стручно, полиграфско испитивање по питању истине, да отклонимо све нејасноће, код мене се неће показати да сам нешто слагао. Јер ја се овде браним истином и само ми је то циљ истина. Овде имамо проблеме, говорим на лицу места шта се издешавало па то не знам ни ја, не зна ни тужиоц, то не зна нико шта се више издешавало, говорим из разлога, имамо сведока Миленка Стојића од 19. јануара 2011. страна 5/35 који каже да на лицу места је пронашао патроне неке ловачке пушке или пумпарице. Па на наговор тужиоца, мислим да је био господин Марковић, па то су рђаве патроне, па то су биле ове, па то су старе, па те не припадају ту, па су биле ближе или даље, па га је довео у сумњу да се човек збунио да не зна више шта да каже, да не зна јел то ту припада или не припада. Али чињеница је да су те патроне пронађене, а имамо и другу чињеницу да ми не знамо како су ти људи убијени, јер та аутоматска пушка поубијала, јел то пиштољ поубијао, јел то пумпарица пуцала, ми немамо оружје из кога је пуцано, не знамо ко је пуцао тачно, не знамо који су калибри ту. У списима се спомиње од вештака из Републике Хрватске спомиње се калибар 7,62 и спомиње се калибар 7,65. Па ако то у судском депозиту постоји, то би требало и погледати да видимо иако ја мислим пошто је тамо не знам вештак написао на другој, трећој страници да се ради о зашиљеним зрнима, ја мислим да се ради онда то о зрнима аутоматске пушке. Али треба и проверити. Шта ако се деси да су то зрна од 7,65 која су заобљена, која су пиштољски меци? Па онда то комплетно омдах мења ситуацију у односу на мене. Значи, онда су то пиштољски меци, нису од аутоматске пушке али није то моје да ја то. Овде имамо господине председниче, сведока Дадић Бранета који је био 12. марта 2011. на страни 5/58 који у свом исказу тврди да је чобан Милорад Јанковић звани „Чокљо“ пуцао из оружја у врале које су се налазиле код тих лешева и на тим лешевима, ја не знам, ја то нисам видео нити знам. Али, не знамо ни из чега је пуцао, ни како је пуцао, ни да ли је негде погодио. Има доста нејасноће. Исто тако, Рајко Милојевић 12.03.2012.године, 13/58 исто тврди да је чобан Милорад Јанковић кад је дошао у кафану да је имао неко војничко оружје. А које војничко оружје? Па ја не знам, то ја нисам видео тог чобана, не знам јел пуцао јел није пуцао, јел имао оружје јел није, али он каже да је имао неко војничко оружје. Имали смо каже, сви војничко оружје. Па шта се ту дешавало онда на том лицу места где су ти убијени били боже опрости, 40 дана или 30 дана, не знам ни ја. Шта се ту све издешавало после? И морам да додам овде да би то помогао тужилаштву, јер мени је интерес да се те све пузле сложе на један зид, да добијемо слику. Јер када се то све сложи, Слободан Стригић може сутра ићи у Загреб попит кафу. А овако не могу никуд јер сам осумњичен за ратни злочин. Ја сам крив, ја сам крив што се тамо поубијало све. Морам да

кажем да господин Зоран Вукшић, он је мора бит задовољан човек и срећан. Њега је обухватила оптужница за убиство 5 људи и покушај једног убиства и не знам 10-15 претукао. Не, Зоран Вукшић је убио 20 људи тамо најмање. Па то свако јутро кад се састанемо на кафи, Вукшић убио овог, Вукшић убио оног. Па то је било јутарње, као „блиц“ кад купите данас овде па идете прочитат шта има ново. Тако дођеш у кафић у тај „Српски мач“ онда чујем ујутру ког је Вукшић убио или шта је урадио. Па то је истина, шта да му ја радим. Не знам ја зашто је то требало или није требало, али то је истина. И завио је и мене у црно и завио је многе људе који су тамо остали, навукао је сумњу на хиљаде нас тамо. Морам да се вратим овде по питању сведочења ових како сам рекао Дадића и Рајка Милојевића. Господине председниче, морам да се вратим на изјаве Дадић и овога Милојевића. Кроз истрагу од њих смо сазнали да се на лицу места са покојних Чичкових да се на лицу места са покојних скидао неки сат и ланчић и све, и то су радили. Ја сам се информисао и тражио јер ја желим да се то рашчисти. Ја сам сазнао и од њих и они су овде рекли. И на моје питање зашто нису рекли презимена и имена тачна, него су рекли Нешо и неки Здравко а они су сви из истог села Болмана, па као да се не би њима замерали. Ради се о Неши Ненаду Петровићу звани „Циго“ и ради се о Здравку Мрђи, они су из Болмана, обојица. Они су скинули са покојника ланчиће, злато или сатове, не знам шта су радили и то нек иде њима на душу, мене то не интересује. То је њихов менталитет, склоп њихове интелигенције и нека раде шта хоће. Него ту имамо један проблем. Да ли су они померали та лица, да ли је ово што каже тај четврти од њих однешен тамо па остављен или ни то није толико битно колико је битно да ли та двојица знају нешто о том чобану Милораду Јанковићу јел тај пуцао, из каквог оружја је пуцао и куд је пуцао? Па да би то све могло рашчистити. Јер ја очекујем од вас овде да ми се суди праведно у смислу доказа материјалних доказа, шта можемо доказати а на основу сумњи, па мислим да ми не можете судити на основу сумњи. Него морамо имат неки доказ, нешто. Ја морам да кажем господине председниче, што се тиче мога учешћа у рату '91 године, ја сам моју униформу и ознаке Републике Србије српског народа носио поштено и часно, увек сам се трудио да будем чист, уредан педантан и савестан. Ја нисам осрамотио мој народ ни државу, ни себе, ни своју породицу. Тешко ми је па заплачем, па ми је пао господин на памет бранилац Зорана Вукшића који ја се извињавам, мало јуче, прекјуче не знам кад тачно, 29. маја је мало подругљиво се давао исказ и одбрану за Вукшића, завршну реч па се мало како би то рекао „спрдао“ са мојим плакањем. Ја плачем јер сам људе познавао, јер ми тешко што се то десило. И о њима имам најбоље мишљење, нису згрешили ништа, нису направили никоме зло и нису требали тако проћ како су прошли. И могу о њима причати све најбоље за разлику од Вукшића, Хрњака и Зорана Маџарца који њих и не познају, зато су и донели тако лако одлуку па су те људе

поубијали а мој став и моје мишљење за смрт породице Чичкових криви су Зоран Маџарац, који је, ја вам кажем најискреније имао сукобе неке са Матом Чичком јер је он наводно са неким Јаником Телегдин из мог села припадником зенгиста или муповаца, вређао ту Мађарицу и рекао је да извините, „јебе матер мађарску“ што живи са оним и са овим и они су ту неке сукобе имали да би ова тројица, не знам како су дошли, ко их је звао, како су дошли код Ђурковића, а Бошко Ђурковић је велики удео у свему томе имао и онда их је подстрекао управо за ову причу што баба каже „усташе су се вратиле“. Ти људи су у једном моменту, не знам зашто јер се пре тога није десило убиство у село Каранац, па не знам зашто. Али у моменту та породица Чичак је побегла у Мађарску али они нису отишли у Републику Хрватску а можда су се бојали отић у Републику Хрватску јер су били с нама Србима на првој борбеној линији у Биљу па можда нису хтели тамо да оду, бојали се. Па је председник месне заједнице Милан Михајловић звани „гомбоц“ старац од Анте Чичка отишао и те људе вратио. А кад их је вратио, ја нисам био присутан али то су приче које су милион посто истините. Па та баба је онда рекла „ево сад су се усташе вратиле, сад причају да ће побити моју унучад“. А онда не знам одакле су се ови створили а онда Зоран Вукшић као што је свима другима чинио услуге онда је учинио и Бошку Ђурковићу а Бошко Ђурковић је био довољно покварен да таквог напика да тако нешто уради зло. А он је пример и доказ кад свима чиниш услуге да онда овако прођеш јер онда те нико не поштује и не цени, неће ти доћ ни у одбрану да те похвали. А ово што је Бошко Ђурковић прећутао, па шта је требао? Требао је свима у очи да се гледају да их оптужи и окриви, иако је у моменту агресиван скочио на Бранка Хрњака па му је рекао овде ви се сећате и то има у транскриптима па му је рекао „ако си мислио да ћеш мени помоћ нисти требао код мене доћ“, па су се ту посвађали јер је овај тврдио да није био, а овај је тврдио да је био. И за мене, одговорност господине тужиоце носе Радослав Здјеларевић секретар СУП-а који је овде сведочио као у филму „Балкан експрес“ где Бора Тодоровић одговара на питање нацисте „јеси певач“? Он каже „јесам“. Каже „певач си“? Каже он „не, нисам“. Каже „не певаш“? Каже „певам“. Не зна шта да одговори, тако је Радослав Здјеларевић овде сведочио знам, не знам, сигуран сам, нисам сигуран, видио сам улазе у двориште, излазе, улазе у марицу. Ја вам гарантујем нису они били у трпезарији. Они су били код Радослава Здјеларевића. А улога Радослава Здјеларевића је само та што је био као баба, па им се није смио супротставити и спречити а знао је да ће се то десит. Сто посто је знао шта ће се десит, али их није могао спречит. Јер шта ће, овај шашави иде по селу и сваки дан убија. У моменту је рекао Здјеларевић, тражио је и заштиту јер су код њега долазили Мађарац и Вукшић. А овде кад се сретну очи у очи, онда је то тешко рећи. Исто као господин Бранко Хрњак кад Зоран Вукшић није присутан, имамо у транскриптима, каже он је био звер

у људском облику а кад је Зоран Вукшић овде присутан, он каже па пратила га лоша репутација. Да се не би међусобно још ту поклали, поубијали, па да не би овај рекао ти си убио, ко зна шта ће се ту још открит, каквих убистава. Али ја не могу о том причати, друго ми је све непознато, али сам тог убеђења.

Господине председниче, ја од Вас и чланова овог судског већа очекујем да ме ослободите ових оптужби јер ја сам убеђен да сте у току поступка схватили да ја немам никакве везе са свим овим што ми се ставља на терет. Ниједне секунде нисам био нигде. Био сам искрен. У случају извините, морам само погледати да нисам нешто прескочио. Зорана Вукшића не бих посебно ништа коментарисао само ћу указати на неке чињенице у транскрипту од 03.03.2011. страна 29/74 Зоран Вукшић је потврдио да је на лицу места Зоран Маџарац имао аутоматску пушку, то је Зоран Вукшић рекао 03.03.2011. страна 29/74. Сведок Патаки Ласло од 15.12.2011. 58/60 страница, потврдио је да је видио кад су ишли код Чичкових да је Зоран Мађарац носио аутоматску пушку, а да ли је то возило после дошло, ко је довезао то возило па дал су оставили оружје у ауту или нису, ја то не знам. Ја нисам тамо био и не знам шта се десило. Бранко Хрњак видите Бранко Хрњак 24.12.2009. господин судија Милан Дилпарић 25.12.2009. страна 3, потврдио да Стригић није у никог пуцао, него да су то урадили Вукшић и Мађарац. То је рекао Бранко Хрњак. А могу му одмах и показати, он каже није, ја одмах извадим транскрипт, па то је твоје, није то моје. 02.11. Хрњак на питање шта је на лицу места имао од оружја Зоран Маџарац, исти одговара „то нисам видео“. Пре тога је викао „Зоран има пиштољ“. А после је рекао „то нисам видео“, 02.11.2010. страна 10/33. Сад да вам објасним какав је Бранко Хрњак који ме терети и на основу његове изјаве се формира овако тешка оптужница за мене и срамота и мука и добро да ми срце није отказало кад је господин Мрдак ту рекао колко тражи робије за мене. Какав је Бранко Хрњак који ме терети да сам ја пуцао у правцу убијеног Анте Чичка па каже 24.12.2009. страна 2, то је неки транскрипт од 07.12.2009., то је ваљда у полицији, не знам где напомиње то је био присутан мислим да је господин пре господина Мрдака био да ли Виторовић или тужилац заменик за ратне злочине, мислим да се ради о господину Виторовићу, напомиње „да, ја сам психијатријски болесник“ а на таквој особи, тужилац формира оптужницу против мене. Он сам за себе каже да је психијатријски болесник. У транскриптима то имамо. Тај исти Хрњак тврди да Стригић није никога водио 25.12.2009. страна 9, цели транскрипт је занимљив за прочитати. Промена исказа до 28.04.2010. страна 10, морал Бранка Хрњака. Видите какав је то човек, он каже у својој изјави на питање господина Милана Дилпарића, како си се одлучио сад да кажеш истину? А он каже „па ја се борим пуна 4 месеца да не прећутим и немам право да прећутим злочин и одлучио сам да кажем“. Он се човек

бори пуна четири месеца у затвору, да га нисте затворили не би никад ни рекао. А овде кад су га затворили, онда се у почетку захвалио и господину Мрдаку и Дилпарићу што су га довели да каже истину и цело време лаже. А онда каже бори се пуна четири месеца. Да га нисмо затворили, не би то ни спомињао а за разлику од њих, ја сам то пријавио свима што сам вам рекао овде, пре 20 година. 28.04.2010. када је променио исказ и када говори истину и када каже „сад ћу вам рећи само истину и само истину и само је то истина господине судија“. Каже исти Бранко Хрњак тврди да никада није био у подруму, испитивање сведока из Републике Хрватске то сте их ви испитивали Марка Марића и Јосипа Горупа. Исти у једном моменту описује и тврди да они лажу, да се не ради о подруму и на страни 60-61/65 Бранко Хрњак описује како та просторија изгледа доле. А овде је малопре рекао да никада није био у подруму. А онда Вама ускаче у реч и каже „само да ја објасним како то изгледа, они не говоре истину, то изгледа овако и овако“. То имате на страни 60-61/65 од 28.04.2010. Имамо хрватској полицајца сведока Грчић Милана који је сведочио видео-конференцијском везом како ви кажете од 15.09.2011. страна 22/32 који каже „имо сам информације да Бранко Хрњак силази доле и тера их да певају српске песме“. Говорим стално о Бранку Хрњаку и о Вукшићу из разлога што су то особе које су формирале оптужницу против мене, које је сам тужиоц у почетку истраге и испитивања није прихватио, сматрао је лажним а на основу тога не знам ја шта ту тужилац добија или губи ако изгуби спор са мном или ако ме осуди, ја не знам какав је то плус или минус, али ја сам овде да се браним за своју част, за своју слободу и гледајте овде на 07. маја 2010. страна 21 суочење између мене и Хрњака. На моје тврдње да исти одлази у Суботицу код Здјеларевића на договоре, исти одбацује да никада није ишао код истога Здјеларевића у Суботицу, никада није ишао. А онда имамо 14.09.2011. страна 50/59, исти Хрњак оћу рећи, 14.09.2011. ја се извињавам, не могу да га нађем сада, да вас не задржавам, углавном Радослав Здјеларевић је у томе транскрипту, мислим да се о том транскрипту ради, рекао „да, Бранко Хрњак долази код мене и пар пута је био са својом госпођом“. А исти то тврди да никада код њега није био и да сам ја рекао да долази код њега да се договоре по питању свега овог што се дешава. Мислим да је то та изјава. Исти Бранко Хрњак у истрази тврди малтене, да не позна ни секретара СУП-а Здјеларевића, а сведоци га препознају као возача или телохранитеља истога, тако да у транскрипту од 18. јануара 2011., имамо страницу 41, 72, 73/79 где га сведоци описују да га виде горе пред вратима да седи са аутоматском пушком и да га неки описују као возача, неки као телохранитеља. А исти је то одбацивао и све што је рекао слагао је. Али на основу тих лажи ја сам сад овде добио 15 година. 03.03.2011., 55/74 Хрњак Бранко то је господин Вукшић га, то је 03.03.2011. 55/74 мислим да се ради о Вукшићу да каже за Бранка Хрњака „ево брате, шта су ови моји научили да раде“. Каже „викне

један, овај пева песму, он викне два, овај пева песму“. То га је Вукшић оптужио. Мислим да сам тачно рекао 03.03. 55/74. Овде је малопре Вукшић ово споменуо, Вукшић је овде малопре споменуо за званичан документ Републике Хрватске који ја имам исто овде, од 06. маја 2004.године, страна 5, где Стокан Секанић, човек је осуђен за ратни злочин тамо 8-9 година, и пар дана пре изласка је умро. У истрази је рекао каже „сећам се да је постојала особа која је била кључар тога подрума и он се зове Бранко Хрњак“. То је човек рекао на суду у Осијеку па сад с обзиром да га сви спомињу вероватно је тако и било. Погледајте сад какав је Бранко Хрњак, 02.11.2010. страна 7/33 његов бранилац госпођа Радмила Бјелетић, бранилац окривљеног Бранка Хрњака, на питање; да ли сте знали где се налази кућа породице Чичак пре или после злочина? Хрњак каже „никада тамо нисам био ни прије, ни после злочина“. Што говори о карактеру Хрњака који лаже и онога кога брани. Та госпођа њега заступа, брани, и он упорно лаже и њу, да би имали изјаву 06.12.2010. страна 22/23 оштећене Јадранке Чичак која је потврдила да је Бранко Хрњак тамо долазио а он лаже и свог браниоца, па како да те одбрани кад вероватно требаш рећи истину па да жена формира неку одбрану за тебе, а овако кад се нађе у оваквој ситуацији шта да ми каже сада? Не може ништа да каже, ево све пише у транскриптима. Ово нисам ја измислио. Само да напоменем када је госпођа Јадранка Чичак овде боравила јелте, и када је показала на њих, рекла је да се ради о Зорану Вукшићу, Бранку Хрњаку и Зорану Маџарцу и о четвртом неком лицу које она не познаје. И на строгу упорност и инсистирање господина тужиоца Марковића, јел то био Стригић Слободан? Она је одлучно одговорила „не, Слободан није код нас никада, Стригић није долазио код нас“. 02.11.2010. страна 6/33 заменик тужиоца за ратне злочине Небојша Марковић пита господина Хрњака „да ли сте одлазили у кућу његове фамилије Ђурковић Илије“. Хрњак каже „никада, не“. А овде смо ималу Љиљу Ђурковић која га је познавала, с њиме радила, имали смо Бошка Ђурковића, с њим је радила и потврдила да је он био тамо. „Ја га нисам тамо никад видео, ја да сам га видео, ја би рекао, нисам га видио. И то јутро кад сам видио, видио сам Вукшића и овога Маџарца у дворишту, да ли је он био или није био, ја то не знам, нисам видио друге“. „Видио сам тог „стојадина“ службеног, а њих не знам“. Ово сам прочитао. „да ли сте одлазили у кућу његове фамилије Ђурковић“? Хрњак каже „не, никада“. Бошко Ђурковић 13.12.2011. страна 4/51 потврђује да је он био, чак је с њим ушао у сукоб, то је на страни 13.12.2011. страна 15/51 кад је Бошко Ђурковић њему рекао „ако си мислио да ми чиниш добро, ниси ми требао доћ у кућу“ а и онај се прави шашав, јер онај га наговорио на то добро, а требам ја овде бити крив и ја никакве разлоге нисам имао да се светим за његовог сина, јер је то особа која ме није никад ни поздравила, ни он, ни деда, ни нико жив, тај Ђурковић, нико. Љиља Ђурковић је исто то потврдила 13.12.2011. 19/51 да

су били а обадва сведока су исто тако одлучно потврдили да Слободан Стригић с њима није био и да није долазио никад по том питању. Чак су објаснили „знао је некад да пита како су нам деца“ и то вероватно не би ни тада наишо, него тај мој шашави брат, тамо је висио па онда ја видим његов „Мерцедес“ па станем „ди сте, како сте, како деца“ и ја одем. Ми смо овде имали суочење са командиром полиције, ви то цените ко је у праву. Ја знам да сам рекао истину у очи Душану Маџарцу који се прави луд, свестан своје одговорности. Он је стајао поред возила господине тужиоче, кад је породица Чичак ушла. То су особе против којих треба подигнути оптужницу. Секретар СУП-а Радослав Здјеларевић, Душан Маџарац, Хрњак, Вукшић, Бошко Ђурковић. Суочење мене и њега је било 12.03.2012.године, 53/58 где је исти командир полиције Душан Маџарац потврдио да смо ми били у сукобу, чак је он рекао сам ја њему држао пиштољ на глави. Нисам ја држао њему пиштољ на глави него је његов брат Зоран уперео мени пиштољ у главу. Овај Бертић Велимир онда је сишао одозго негде са спрата па је уперео пумпарицу у главу Зорану Маџарцу и онда се то некако смирило па смо се разишли, што потврђује моје исказе из истраге где сам ја рекао да сам био с њима у проблемима, као и с њим што сам био у проблему кад је хтео Владу неког месара, носоњу тамо заклат, што га мој брат тамо затворио шта ја знам, није дао да продају српске новине и нешто су се сукобили, тај је био наоружан Хрват па су га затворили а овај дошао да га закоље. Морам да разјасним имам минут још. Видели сте овај исказ Зорана Вукшића данас овде како је он то окренуо све и како је рекао како њему одговора, само да вас подсетим на суочење од 03.03.2011. страна 59/74 исто тврди да не зна 15 месеци зашто се овде налази а данас тврди овде да је Стригић све поубијао и пуцао. Па то си требао рећ одмах тај дан кад су те довели, ти идеш кући а мене да оставе и проблем решен. Ал то није тако. Истина је ово што ја говорим а не ово што је Вукшић изнео. Имали смо сведока Радослава Прокића 12.12.2011. страна 24-29/39 у свом сведочењу наводи да је питао Зорана Вукшића у свом кафићу јел Стригић неког убио, он каже „није убио никог, он је обична баба“, ваљда је рекао зато што сам баба па сам се уплашио па сам тамо пуцао, па је он рекао зато да сам ја баба. Требао сам бит храбар као он па доћ тамо и људе поубијати.

Ја на крају морам да похвалим ово судско вијеће на челу са председником Драганом Мирковићем и члановима госпођом Татјаном Вуковић као и госпођом Оливером Анђелковић, јер сматрам да сте максимално коректно и фер водили овај поступак и да сте максимално били упућени и упознати са овим предметом па се надам да ћу ја доживети да ја будем ослобођен ових оптужби. Ја вам се захваљујем свима на стрпљењу и на пажњи. Толико од мене. Хвала вам лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Изволите.

У ЗАВРШНОЈ РЕЧИ БРАНКО ХРЊАК

Опт. БРАНКО ХРЊАК:

Поштовани господине председниче, чланови већа, тужиоче и остала господо. Ја бих само да се обратим вама са пар реченица. Ништа нећу бити посебно дугачак јер немам никаквих разлога, све што је изнето моја бранитељица је јуче то урадила. Као прво, да вам само кажем у свему сам сагласан код давања завршне речи са мојом адвокатицом госпођом Радмилом Бјелетић. Као друго, остајем код исказа од 28. априла 2010.године, који сам дао пред истражним судијом и 02. новембра који сам дао овде пред вашим већем и тврдим да је то једина истина и гола истина, а друга истина не постоји. Ја нисам познавао те људе, нисам имао никакав мотив да било шта, да се ти људи убију. Мени је жао што сам учествовао и био на том немилом догађају јер те трауме и дан данас оставиле су на мене нежељене ефекте по моје здравље. Што се, ја бих само да овај да дођем до, кад смо били на вечери код Зорана Мађарца, ја људе нисам знао ни дан данас верујте ми да не знам њихова имена како се зову, знам по бројевима како се ситуација дешавала. Али, само бих хтео да кажем кад су били на вечери код Зорана Мађарца тада је окривљени Стригић рекао цитирам „јебе ми се за ову тројицу, само ми је жао Анте, што сам пуцао у њега јер с њим сам одрастао и заједно с њим сам ишао у школу“. Кажите ми молим вас, ви као правни експерти, одакле мени име Анте, како сам ја могао знати за име Анте, ко је то мени рекао? Мени је јако жао због оштећених и њихових породица. Жао ми је што сам се нашао у том моменту тамо на том немилом догађају а верујте ми да сам било шта покушао, да спасим те људе или било шта да пробам, данас не бих стајао овде испред вас. То вам гарантујем својим животом. Ја не би имао више шта да вам кажем, једино би се захвалио овом суду, судском већу што ми је предложио бранитељицу адвокатицу госпођу Радмилу Бјелетић која је јуче детаљно изнела све оно што бих и ја рекао. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Изволите.

ВЕЛИМИР БЕРТИЋ У ЗАВРШНОЈ РЕЧИ

Опт. ВЕЛИМИР БЕРТИЋ:

Господине судија, тужиоче, адвокати, моја завршна реч би била све што је јуче адвокат Перковић рекао, стојим иза тога. Што се тиче мог

почетка, ево све до краја, војник сам био, војник сам и остао. Значи, оно што ми се стављало на терет, колко је могло бит доказано или шта је, али ја то нисам радио, никог нисам тукао и ето. Ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам. Јел има још нешто да се дода? Нема? Тужилаштво нема. Захваљујем се.

Како нема нико ништа да изјави,

Главни претрес је завршен.

Објављивање пресуде ће бити дана

19. јуна 2012.године, у 10 часова у судници број 4

Завршено у 13 часова и 27 минута.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА